

19 липня 1978 року в селі Бухарів на Рівненщині Господь наш Ісус Христос проявив велику милість до безнадійно хворої Жені Поліщук, якій лікарі поставили діагноз "Лікуванню не підлягає". Але Бог вмить зцілив її, поставив на ноги. Ось перед нами фотографія, яка свідчить всім нам, що Ісус Христос - живий Бог, Він вислуховує наші молитви й робить чудеса. Ісус - найкращий лікар! Ранами Його ми оздоровлені! Слава Ісусу!

ПЕРЕДМОВА

Слово "чудо" в західному християнському світі не викликає особливого подиву, оскільки чудеса не є чимось нечуваним, надзвичайним. Мільйони людей бачать по телевізору, чують по радіо, читають у журналах та газетах, слухають численні свідчення у своїх церквах про те, які вражаючі справи Господь чинить останнім часом. Багато людей особисто бачили й на собі відчули цілющу силу Божу.

Кожний справжній християнин, який постійно читає святу Біблію, може сказати без жодного вагання, що Господь є Богом чудес. Уся історія людства позначена цими великими чудесами. Ними сповнена навколишня природа.

Ми читаємо про це в Біблії, де Господь виголошує: **"Я Господь, той, хто чинить усе: розтягнув Я сам небо та землю утвердив - хто при тім був зі Мною?"** (Іс. 44:24).

"Я землю вчинив і створив людину на ній, небеса Я руками своїми простяг, і про їхні зорі звелів" (Іс. 45:12).

"Він рятує та визволяє й чинить ознаки та чуда на небі та на землі..." (Дан. 6:28).

"Я, Господь, не змінююсь" (Мал. 3:6).

"Ісус Христос учора, сьогодні й навіки той самий" (Євр. 13:8).

Кожна людина, озирнувшись на своє минуле, може сказати:

"Моє життя сповнене чудес". Ще ніколи в історії християнства так широко не проповідувалася по світу Євангелія, як за ці останні роки. Мабуть ще ніколи не було стільки Божих чудес, а особливо оздоровлень. Хто й коли сподівався, що відбудуться такі разючі зміни в суспільному житті країни, яка займала одну шосту території планети - Радянському Союзі! Справді, сьогодні збуваються слова

Христа: **"І проповідуване буде ця Євангелія Царства по цілому світу на свідчення всім народам, а тоді прийде кінець"** (Мт. 24:14). Проповідь Євангелії супроводжується Божими чудесами. Вони очевидні не тільки для людей духовних, а й для кожного, хто має здоровий глузд та відкриті очі. Про них розповідає не лише християнська література, а бодай не всі найвідоміші політичні видання світу, зокрема, такі популярні американські часописи, як "Таймс", "Лайф", "Ньюзвік" та інші.

Вочевидь збуваються ще й такі слова Ісуса Христа: **"Поправді, поправді кажу вам: хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більше від них учинить, бо Я йду до Отця"** (Ів. 14:12).

Американський народ, а також християни всього світу, чули й читали, а мільйони людей бачили по телебаченню, які великі чудеса Господь явив через служіння Катерини Кульман, євангелістів Орала Робертса, Моріса Церуло, Бенні Хіна, Джона Остіна та багатьох інших.

Про чудеса, що їх чинить Господь в Америці й по цілому світу, пастор Іван Зінчик понад тридцять років говорив у своїх радіопрограмах.

У своїх проповідях пастор заохочував проповідників Слова Божого до молитов за хворих. Багато людей, спостерігаючи Божі чудеса й слухаючи проповіді відомих євангелістів, починали схилятися до Господа, в їхніх серцях з'являлася віра. Вони каялися, а Господь оздоровлював їхні тіла й хрестив Духом Святим. Бог звільняв людей від найрізноманітніших хвороб: раку, паралічу, головного болю, глухоти тощо. Слухачі з вірою схиляли коліна біля своїх радіоприймачів, а дехто з вірою клав руки на приймач, і Господня сила, сила Духу Святого, робила чудеса. Багато з тих, хто отримав оздоровлення, надіслали пастору Івану Зінчику листи й свої фотокартки. За часів Радянського Союзу чимало людей, надіславши листи, просили не називати їхніх прізвищ, щоб не опинитися в "чорних списках" кадебістів. Дійсно, ніщо людей так не зворушує, як очевидне Боже чудо. У 1977 році одна родина з

Румунії надіслала пастору Івану Зінчику листа.

Іван та Настя Зінчики в радіостудії, 1978 рік.

У Румунії є багато вихідців з України, особливо поблизу українського кордону. Там є повністю україномовні села, і в них люди теж слухають його радіопередачі. Ось зміст цього листа:

"Дорогий брате Зінчику! Звертаюся до вас та до вашої дружини Насті. Бажаю поділитися з вами своєю радістю про те, що Господь зробив у моєму домі.

У середу я слухав вашу радіопрограму "Дорога до Бога". Ви проповідували про сліпого, який використав щасливу нагоду зустрічі з Ісусом. Під час тієї проповіді Господь спас мене, відкривши мені духовні очі. О, який я тепер щасливий! Але в моєму домі трапилося нещастя. Моя донька захворіла, їй відібрало мову. Майже два роки вона не могла говорити. Лікарі сказали, що це назавжди. Навіть ще страшніше: вони сказали, що моя донька довго не буде жити.

Ми завжди всією сім'єю слухали ваші проповіді і після їх закінчення молилися. Того разу ми теж схилили коліна й почали разом із вами молитися. Під час цієї молитви сила Божа зійшла на нас бурхливим потоком. І що ж ви думаєте? Наша донька заговорила! Слава Господу! Вона стала здоровою!

Дорогий брате! Це чудо з моєю донькою справило на мешканців нашого села таке враження, що двадцять шість душ прийняли Господа. О, слава Богу!.."

Це лише один із багатьох подібних листів, що надходять на адресу пастора Івана Зінчика, в яких слухачі з радістю діляться тим, що Господь зробив у їхньому житті.

Багато таких листів зачитувалося в радіопередачах. Також вийшли з друку книжки "Жива Надія в оселях України" і "Промінь надії", складені з листів-свідчень про Божі чудеса.

Пастори та проповідники, які раніше не наважувалися молитися за оздоровлення, побачивши, що Господь робить через такі радіопередачі, почали крадькома, по хатах, молитися за хворих. Чому крадькома? Тому що це було ще за часів Радянського Союзу.

Тих, хто намагався практикувати оздоровлення по церквах, негайно притягали до суворої відповідальності. Атеїсти стверджували: "Оскільки Бога нема, то й чудес не буває. А якщо хтось свідчить про те, що чудо сталося, то виходить, що він обдурює людей. Отже, ми судимо не за те, що людина вірить у живого Бога, а за те, що вона обдурює, говорячи, ніби такий Бог є і ніби Він робить чудеса". Ця цитата взята з однієї із атеїстичних книг. Але що для великого Бога критика недолугих людей! Він є Творець усього живого, Він є Спаситель, Він є Бог чудес!

Незважаючи на суворі заборони, пастори та євангелісти молилися за оздоровлення з покладанням рук на хворих - і сила Духу Святого почала діяти. Вогонь Духу Святого спалахнув по всій Україні, Білорусії, Прибалтиці, Молдові. Сотні людей почали навертатися до Господа, особливо багато молоді. Хворі отримували оздоровлення, а спраглі душі Бог охрестив Духом Святим.

Це пробудження не на жарт стурбувало атеїстів, безбожників, скептиків. Вони розгорнули у своїх журналах, газетах та радіопередачах гучну кампанію проти Бога, проти віруючих. "Органи" робили попередження тим, кого вони підозрювали, щоб не слухали "релігійних пропагандистів" із-за кордону й не вірили ні в які зцілення.

Слава Богу, що закінчилися часи лихоліття, гоніння Церкви, впала непроникна залізна завіса з колишнього СРСР, за яку хіба що тільки радіохвилі могли донести живе Боже Слово. А нині ми не маємо жодних перешкод для проповіді Слова Божого, діти Божі вільно поклоняються своєму Господу і тому можна сказати без жодного сумніву: немає в Україні такої церкви, де б сповідували повну Євангелію і не мали десятки оздоровлених Господом людей.

Шановні читачі! Про одне з таких чудесних оздоровлень читайте в цій книжечці "Неможливе людям - можливе для Бога!", в якій

Євгенія Поліщук розповідає про своє життя й про те чудо, що звершив Господь над нею в 1978 році.

Слід зазначити, що вперше книжку про цю надзвичайну подію пастор Іван Зінчик видав ще в 1980 році в Канаді. Вона вийшла окремо українською та англійською мовами під назвою "Велике Боже чудо за залізною заслоною". Удруге ця книга під назвою "Чудо Боже в Україні" була надрукована вже в незалежній Україні, в 1996 році. І ось перед вами третє видання, доопрацьоване й доповнене новим матеріалом, зокрема, про надзвичайні пригоди Жені, що трапилися з нею після її оздоровлення. Крім свідчення Жені Поліщук, у цій книзі вміщені й розповіді інших свідків тих подій. Усі розповіді учасників та свідків тієї надзвичайної події, яка трапилася з безнадійно хворою жінкою понад двадцять років тому, подано в книжці без будь-яких змін, лише з невеликою суто літературною правкою.

СВІДЧЕННЯ ЖЕНІ ПОЛІЩУК

РОЗДІЛ І

«ЛЕЧЕНИЮ НЕ ПОДЛЕЖИТ»

ЯК Я ЗАХВОРІЛА

Мене звуть Женя Поліщук. Я народилась 20 липня 1933 року в селі Бухарів Острозького району на Рівненщині.

Мій тато Григорій трагічно загинув у 1941 році. Мама залишилася вдовою з трьома малолітніми дітьми на руках. Мені тоді було 7 років, одній моїй сестрі - 4 роки, а найменшій - усього 2 тижні. Для нас настали роки тяжких випробувань. Я закінчила лише 2 класи, далі в школу ходити не змогла: вимушена була, як найстарша з дітей у сім'ї, в усьому допомагати мамі по господарству. Попри труднощі я зростала здоровою й життєрадісною дівчинкою, і найголовніше - з ранніх років у моєму серці зародилася віра в живого Бога, а з Богом і горе - не горе!

Коли мені виповнилося шістнадцять, пішла працювати в колгосп. Десять років сумлінно трудилася в полі, на буряках. Мене часто нагороджували грамотами, а згодом обрали ланковою. Доводилося працювати в тяжких польових умовах: під дощем, на холоді, а іноді й під снігом. Там, біля тих буряків, я дуже застудилася. Почали боліти руки й усі суглоби.

Через хворобу я не могла більше працювати в полі, тому мене перевели на ферму, де треба було тричі на день руками видоїти 15 корів, а інколи й більше, якщо не було котрої з доярок. Мені так крутило в усіх суглобах, що ночами не могла спати. Дояркою я пропрацювала рік, а потім мене перевели на іншу роботу — годувати худобу. Часто мала в руках, на собі, переносити великі вантажі. Від такої праці мій хребет зрушився й почав викривлюватися в один бік, а згодом на спині почав рости горб. Стало важко пересуватися навіть без вантажу, тому мене перевели на "легку" роботу, на яку я ще два роки ходила з допомогою милиць. Одного разу я вже не змогла підвестися з ліжка. Тоді мене поклали в лікарню села Сіянці.

У ДІЛЬНИЧНІЙ ЛІКАРНІ

Почалися тяжкі місяці поневіряння по лікарнях: спочатку в дільничній лікарні села Сіянці, потім - у районній, Острозькій, а згодом - в обласній лікарні.

Я не нарікала ні на Бога, ні на людей за те, що така молода і так тяжко захворіла. Хвороба так мене зв'язала, що ноги закрутились одна за одну, в колінах зігнулись і притислися до грудей. Грудна клітка увігнулася в середину, а на спині вже був чималий горб. Не могла навіть їсти: каліцтво заважало ковтати. Кров перестала правильно циркулювати в тілі, тому воно все дужче всихало. Та незважаючи на тяжкі тілесні страждання, я завжди співала, прославляючи Господа, і всім розповідала про Христа. Не раз лікарі мені докоряли:

- То де твій Бог?

Були ще й люди, які сміялися з мене:

- Якщо ти віруєш у Бога, то нехай Він тебе зцілить, щоб ми побачили і в зібрання почали з тобою ходити. Я відповідала:

- З Христа також так сміялися, коли Він був розп'ятий, теж казали: "Зійди з хреста - і ми увіруємо в Тебе".

Я вірила, що мій Бог може все і що мене таку страшну каліку Йому під силу зробити здоровою. Але я нікого з братів і сестер по вірі, тих, що провідували мене, не просила, щоб помолилися за мене, за моє оздоровлення. Я хотіла до Ісуса, на небо, я була готова до переходу.

БАГАТША ЗА МІЛЬЯРДЕРА

Дякую Богові, що Він мене і в такій хворобі використовував для слави Своєї.

У лікарню села Сіянці призначили нового лікаря. Він зробив обхід хворих, а після обіду почув, що хтось співає. Запитав у чергової медсестри:

- А що то комусь зробилося, що так співає? Ще такого не було в лікарні, щоб хтось співав! А медсестра каже:

- Ні, не зробилося, це вона так щодня співає.

- А хто ж то співає? - запитує лікар. Медсестра задала зустрічне запитання:

- Ви зробили обхід, кому найгірше в лікарні?

- Напевно, що Жені Поліщук!

- То це вона й співає!

Лікар не повірив, доки не прийшов до мене в палату: увійшов, став і дивиться. Але я не перестала співати, доки не скінчила пісню. Він пішов, не промовивши до мене ні слова. Потім сказав медсестрі:

- Я думав, як Женя мене побачить, то одразу замовкне, але вона співала далі.

А медсестра відповіла:

- Вона віруюча і не може не співати, бо в цьому для неї втіха.

- Ну, якщо так, то нехай утішається, - погодився лікар. Через декілька днів цей лікар зайшов у нашу палату, нас там було шестеро жінок. Запитував у кожної про стан здоров'я. Мене ж ніхто ніколи про здоров'я не питав, бо моє здоров'я було, як мовиться, перед очима. Усі жінки скаржилися на свій стан. Насамкінець лікар підійшов і до мене, й також запитав:

- Женю, а в тебе як справи? А я відповідаю:

- Слава Богу, добре!

Тоді він обернувся до жінок і каже:

- От ви нарікаєте на свої хвороби, що вам дуже погано, але ще можете все їсти. А ось Женя каже, що їй добре. Але подивіться на неї, яка вона нещасна, бідна, крива, горбата каліка.

Ці останні слова він вимовив з особливим наголосом. Тоді я звернулась до лікаря з проханням, щоб він вислухав мене:

- Ви сказали, що я крива, горбата каліка - це моє, я така, це я беру собі, але ви ще сказали, що я нещасна й бідна, то оце я собі не беру, тому що я багатша за мільярдера!

Я спитала його, чи не хоче він вислухати одну пісню, щоб йому стало зрозуміліше, чому я так сказала. Він погодився, сів біля мене й вислухав пісню:

Я скарби маю не цього світу,
Вони є скриті на небесах,
Там є Отець мій, рідня без ліку,
Живе там кожний, мов вільний птах.
Хай світ сміється і зневажає
Мене, що бідна я є тепер.
Мій скарб на небі мене чекає,
Я є багатша, ніж мільярдер.
Моя країно, моя скарбнице,
До тебе лину я усі дні,
Прийду до тебе, коли скінчиться

Моя мандрівка на чужині.
З небес Ісуса я виглядаю,
В Нім вся надія моя й мета,
Коли ж в Ісуса той скарб я маю,
Хто мені скаже, що бідна я?

Цей лікар пішов. Незабаром, коли він чергував, то вночі тихенько підійшов до мого ліжка, став і стоїть. Я не спала через сильний біль. Нищечком лежала і подумки псалми співала, так швидше проходив час і мені було легше терпіти. Усе ж таки я ненароком поворухнула рукою, тоді лікар запитав:

- Женю, ти не спиш?

- Ні, - відповідаю.

Він сів біля мене й почав розпитувати про Бога. Я йому дуже багато про Христа розказала. Не пам'ятаю його прізвища, не знаю, що з ним тепер, але вірю, що те насіння Боже, посіяне в його серці, проросло. Слава Богу за все!

ПРОЗРІННЯ ЛІКАРЯ

У той час не можна було вільно говорити про Бога. Ворогу людської душі, дияволу, було не до вподоби, що я співала, свідчила іншим про Христа, читала Біблію.

Одного разу приходить до мене санітарка Тоня й каже:.

- Головний лікар на нараді вирішив забрати в тебе Біблію, пісенника й радіоприймач.

Хочу зауважити, що для мене було великою втіхою слухати християнські радіопередачі пастора Івана Зінчика на коротких хвилях. Тоня продовжувала:

- Давай я все це заберу додому, а потім тобі поверну. Бо лікарі заберуть і не віддадуть.

А я відповідаю:

- Почекай, треба спитати у Бога.

Заплющила очі й почала молитися. У серці отримала запевнення від Бога: не заберуть!

- Вибач, - кажу, - Тоню, я не буду тобі все це віддавати. Бог мені сказав, що нічого не заберуть.

Вона подивилася на мене й не може зрозуміти:

- Як це не заберуть? Та ж вирішили, щоб забрати!

Але я твердо вірила, що буде так, як Бог сказав. Так воно й сталося.

Згодом прийшов до мене один із лікарів та й питає:

- Женю, а чому ти не слухаєш передачі по радіо?

А я відповідаю, що, напевно, вже батарейки старі. Тоді той лікар мені купив нові батарейки, поставив у приймач і

каже:

- Тепер можеш слухати, а ось тобі ще й про запас шість штук.

Слава Богу! Це лише Господь може так робити по молитві дітей Своїх.

Що ж було далі з цим лікарем? Одного разу він чергував у лікарні. Прийшов увечері до мене в палату й запитав, чому я не слухаю передачу. Я відповіла, що не маю годинника й не знаю котра година. Тоді він сказав, що вже час: вмикай.

Коли я увімкнула радіо, якраз проповідник говорив:

- Приятелю! Ти увімкнув свій радіоприймач і слухаєш цю передачу. Я не знаю тебе, але Бог бачить тебе і знає твоє життя. Можливо, ти високої думки про себе, ти маєш почесну професію, може ти є лікар, - ти знаєш, хто ти є. То послухай, дорогий приятелю, що говорить Біблія: "Хто буде вірувати в Бога і довірить своє життя в Його руки, то він буде йти дорогою Божою і не заблудиться, тому що його буде супроводжувати Господь Духом Святим". А ти, друже, перевір своє життя, як ти живеш у сім'ї, з жінкою, дітьми, можливо, ти зраджуєш жінці й не поважаєш своїх дітей - покайся й так не роби, тому що це - гріх. Твій гріх зруйнує твоє життя! Сьогодні ж зміни свої наміри й тебе благословить Господь.

Ці слова були сказані прямо до лікаря, так, мовби Іван Зінчик жив поряд із ним і знав усе про його життя. Цей лікар зраджував своїй дружині і своїх дітей не поважав, не був люблячим батьком своїм синам. Після цієї передачі, котру він уважно вислухав до кінця, лікар змінив свій спосіб життя.

Незабаром він зайшов до мене в палату з дітьми й сказав:

- Женю, подивись, які в мене хороші сини.

І справді, його дітки були вродливі. Але що то є гріх! Він може знівечити все, що ми маємо найкращого. Гріх намагається згубити нас, щоб ми втратили будь-яку надію на спасіння. Слава Богу за Ісуса, за Його перемогу над смертю й гріхом! Віруючі в Нього мають живу надію!

ДУША В ЖИВІЙ ЛЮДИНІ!

Жива надія перебувала й понині живе і в моєму серці. Хоч стан мого здоров'я погіршувався. Лікарі розводили руками, не знали, що робити. Відправили в місто Рівне, в обласну лікарню. І там я не мовчала, а всім говорила про живого Бога та співала псалми.

Одного разу, влітку, пройшов чудовий дощ. Повітря надворі стало свіже, пахуче, вся природа оновилася після дощу, на зеленому листі виблискували на сонці великі дощові краплі. Хворим і медперсоналу надокучила лікарняна атмосфера, тому всі висипали надвір. А я була прикута хворобою до ліжка, мені було тяжко навіть поворухнутися. І хоч як хотілося вдихнути на повні груди свіжого повітря, я змушена була задовольнятися лікарняним. Залишилася сама в палаті. Лише один Бог давав мені силу перенести весь тягар хвороби, й на той час Він був поряд. А ще зі мною була пісня. Як я тоді співала, для мене небо було відкрите й повітря здавалося свіжим, напоєним Божою присутністю.

На цей спів, що лунав на два поверхи, прийшла до мене в палату завідувачка відділенням і каже:

- Якби я не знала, то ніколи б не повірила, що так може співати інвалід 1 групи. Женю, чому ти радієш, чим ти задоволена? Увірувала в якогось Бога, котрого немає, і співаєш Йому, та ще й надієшся на вічне життя? Тобі й тут нема життя, а ти ще думаєш, що в небі будеш жити вічно. Нема ніякої душі, померла людина - й на тому все, кінець.

Я її вислухала, а потім запитую:

- Чи ви давно лікарем працюєте?

- Уже понад двадцять років, - відповіла вона.

- А ви були присутні при розтині тіла небіжчика?

- О, часто доводилося бути. Траплялося й таке: за медициною не повинен був померти, а я вранці приходжу - вже помер.

- А скажіть: любов у людини є?

- О! Без любові життя неможливе!

- А зло теж є?

- Так, - погодилася лікарка.

- А душі нема?

- Ні, - заперечливо похитала головою вона.

- Ну, а коли ви розтинали мерця, то звичайно душі не бачили?

- Не бачила.

- Але, напевно, бачили любов або зло, так?

- О, Женю! - раптом вигукнула вона. - Я зрозуміла, що душа, любов і зло є тільки в живій людині, а не в мертвій. Я освічена людина, але не розуміла цього раніше.

Вона ще порозмовляла зі мною й погодилася, що душа в людині таки є. Завідуюча вийшла з палати й послала медсестру, щоб та нарізала букет троянд і поставила біля мене.

Я вдихала трояндовий аромат і дякувала Богу за Його милість до людей. Далі я ще розповім про зустріч із цією лікаркою, але вже за інших обставин.

А поки я залишалась у лікарні без жодної ознаки на покращення мого фізичного стану. Не один раз мене консультували різні доценти, професори, але всі розводили руками: мовляв, уже пізно щось зробити.

Відтак я більше року перебувала в Рівненській лікарні. Одного дня головний лікар каже мені:

- Женю, ми сьогодні повеземо тебе в районну лікарню, а звідти - додому, щоб ти відпочила від уколів та лікарняної атмосфери.

Подав мені історію моєї хвороби, в якій трьома особами був підписаний такий висновок: "Лечению не подлежит".

- О, Боже! У мої молоді роки мені вже нема допомоги від лікарів! Але моє життя у Твоїх руках, Господи! Там, де безсила людина, всесильний Ти, Боже!

ПОВЕРНЕННЯ В СЕЛО

Мене відвезли в районну лікарню, де я ще перебувала вісім місяців. Мені з кожним днем ставало гірше й гірше. Перестала навіть розмовляти. Останній місяць життєдіяльність мого організму підтримували через крапельницю, вводили глюкозу. Лікарі побоювалися, що я можу померти в лікарні. Одного разу, десь на початку березня, приходить лікар і каже:

- Ми сьогодні повеземо тебе, Женю, додому. Напружуючи всі сили, я ледь вимовила:

- Везіть, мені вже байдуже.

Мене загорнули в ковдру, поклали на ноші, занесли в салон "швидкої допомоги" й сказали шоферу:

- Ми їй уколів надавали, ти повинен довезти її в село Бухарів.

Я все чула, але говорити вже не могла. Зі мною поїхала жінка-фельдшер. Коли "швидка" під'їхала до батьківської хати, я ледь

дихала: дорога була з вибоїнами й мені стало дуже погано. Посходилися односельці, бо думали, що я вже померла. Але побачили, що я ще жива, взяли ті ноші, занесли в хату, поставили серед кімнати. Фельдшер розгорнула ковдру, послухала моє серце й дала декілька уколів. А мені не кращає. Тоді вона каже водію:

- Іди, заводь машину.

Вони удвох поклали мене на ліжко, а самі швиденько до дверей. Але сусіди, котрі були в хаті, зупинили їх:

- Верніться, зніміть із неї лікарняний одяг і заберіть ковдру!

Вони повернулися, роздягнули мене, забрали з собою лікарняні речі й поїхали. Хто був зі мною в хаті біля ліжка, не міг стримати сліз.

Мама впала біля ліжка й гірко заплакала. Коли всі так тужили, раптом зайшли до хати мої віруючі друзі, які спершу подумали, що я померла, бо побачили всіх у жалобі, а мене - зовсім роздягнену.

Вони прийшли в лікарню, щоб відвідати мене, а коли дізналися, що мене повезли додому, одразу сіли в автобус і приїхали до мене в село. Побачивши, що я жива, друзі всі стали на коліна й почали дуже сильно молитися.

Бог дав відповідь на їхню молитву: до мене повернулась свідомість. Брати й сестри підвелися з колін і говорили поміж собою:

- Треба тут комусь лишитися, бо вона буде вмирати, тому треба буде допомогти матері готуватися до похорону.

Я все те чула, але нічого не могла сказати. Кілька чоловік лишилося, а решта розійшлися. Вони розповіли всім, що я буду вмирати, і надвечір до мене приїхала повна машина друзів.

Побачили мене в такому стані, й один із них, пастор, каже:

- Женю, ми бачимо, що ти будеш відходити, скажи нам щось добре на останок, бо ти скоро станеш жителем неба, а ми ще залишимось тут на блукання. Ми не знаємо, що судилося нам - благослови нас!

Я ледь вимовила:

- Я не можу говорити.

Тоді Бог Духом Святим наповнив одного брата й каже:

- Дочка Моя, говори і все говори, бо Я тепер наповнюю внутрішність твою!

Я почала співати духом так сильно, що й тепер так не змогла б. Усі впали на коліна й почали молитися. Під час молитви Господь сказав іще:

- Дочко Моя, ти не відійдеш, доки не побачиш слави Моєї своїми очима тут, на землі.

Я тоді не могла зрозуміти, як можна побачити Божу славу тілесними очима тут, на землі. Але дяка Богу, все здійснилося.

Відтоді я вже говорила й співала, але лежала скорчена й нерухома. Співала все більше похоронних пісень.

МОЯ ХАТА - МІСЦЕ ЗІБРАНЬ ХРИСТИЯН

Моя хата стала постійним місцем зібрань віруючих, приходили й невіруючі. Я бачила, як Бог хрестить Духом Святим, як люди каються й навертаються до Бога. Тому тоді говорила Богу:

- Господи, я не буду просити в Тебе зцілення. Я буду такою хворою - нехай усе село покається.

Я не розуміла, що казала, бо все село й на сьогодні не покаялося. Але я вдячна Богові за всіх людей, що відвідали мене під час хвороби.

Женина мама Меланія несе воду до хати (1994 року у 82-річному віці відійшла у вічність).

Одного разу сусідка Катя привела до мене свою рідну сестру Асю аж із третього села. Вони обидві були на той час невіруючі й прийшли подивитися на мене, хвору, як на якусь дивину. От вони подивилися, посиділи, а потім Катя каже:

- Женю, заспівай, бо моя сестра дивується, що ти ще балакаєш і не вірить, що ти гарно співаєш.

Ася зашарілася й штовхає сестру:

- Що ти говориш, Катю, та вона ледь дихає, он як коліна її душать, а ти таке кажеш - заспівай!..

Але я заспівала псалом "Де будеш у вічності ти жити?" У цей час до мене прийшли віруючі друзі й зробили в хаті зібрання. Ася й Катя теж були присутні. Ще не скінчилося зібрання, ще не робили заклику до покаяння, як Ася підхопилася й говорить до Каті:

- Чому ти досі не покаялася? А потім звернулася до присутніх:

- Діти мої! Що мені робити? Я хочу бути такою, як ви.

Ася була серед нас найстаршою. Брати дали їй настанову, помолилися за неї, вона покаялася й обіцяла жити для Христа.

У неділю я завжди намагалася відпровадити маму в церкву. Думаю: нехай вона там трохи відпочине, нехай потішить її Господь, і вона прийде й мені розкаже, як було в церкві.

Зазначу, що весь основний тягар по догляду за мною, нерухомою калікою, припав на плечі моєї мами. Також часто приїжджали допомагати нам мої рідні сестри Зоя та Надя разом із своїми чоловіками. Я вдячна Богові за таких сестер!

Отож, було мама прийде із зібрання, а я запитую:

- Мамо, про що брати проповідували?

А мама каже:

- Я не чула.

- Мамо, як не чули? Ви ж у зібранні були?! А які псалми співали?

- Я не чула, - каже мама, - я лише дивилася на те місце, де ти сиділа в хорі, а тебе там нема - інші сидять на твоєму місці. А ти, бідна калічка самотня, вдома лежиш, а я в зібранні. Тому - то я весь час проплакала й не могла вчути тих слів, що співали й проповідували...

Усе-таки й надалі я завжди старалась умовити маму в неділю йти до церкви. А в нашій хаті також продовжували збиратися віруючі. А це не подобалося атеїстичній владі.

ЗАМІСТЬ ШТРАФУ - ДОПОМОГА

Одного разу, в неділю, коли мама пішла в зібрання, до мене прийшли гості. Коли ми стали молитися, Бог Духом Святим через одну сестру промовив до мене:

- Дочко Моя, перебудь з матір'ю в пості й молитві, бо ворог замислив зробити зло в домі вашому.

Я послухалась Бога, й ми перебували в пості й молитві. Через два дні приїхали до мене брати й сестри зробити богослужіння. Тільки-но ми розпочали, як відчинилися двері й до хати зайшли представники місцевої влади разом із міліцією та секретарем райкому. Вони мали на меті оштрафувати всіх присутніх за те, що ми проводимо в хаті богослужіння. Доки вони всіх переписували, Ольга Михайлівна - так звали секретаря райкому - підійшла до мене й відкинула ковдру... Вона аж зойкнула, коли побачила мене, таку каліку - висохлу й скорчену. Відвернувшись, схилилася над столом і аж заплакала.

Потім запитала голову колгоспу:

- Чи ти чим допомагаєш їм? Ти її хвалив, що вона добре працювала в колгоспі і ніколи не крала.

Я за нього відповіла, що ми не просимо допомоги, бо вже з мамою не працюємо в колгоспі. Тоді Ольга Михайлівна сказала до голови:

- Запиши: два центнери пшениці!

А голова:

- Та ж зараз іще новий врожай не збирали, в мене нема двох центнерів.

- Не хочу нічого знати, ти пиши: два центнери пшениці! А потім знову звернулася до нас:

- У вас корова є?

Одна сестра, Валя Гульчук, сказала:

- Та як вони будуть ту корову утримувати? Нема в них корови!

- Пиши: по одному літру молока щоденно з доставкою додому, - Це вже Ольга Михайлівна каже голові. І знову до нас:

- У вас дрова є?

А сестра Валя знову відповідає:

- Та хто ж їм нарубає тих дров? Нема в них дров!

- Пиши: машину дров! - це знову до голови. Він усе записує. Потім Ольга Михайлівна запитує:

- Що вам ще потрібно?

А мама так подивилася на підлогу, котра майже зогнила. Я не хотіла, щоб мама про неї сказала, але вона таки сказала. Ольга Михайлівна подивилася на підлогу й каже голові:

- Випиши їй дощок, нехай постелять підлогу, а з решти зроблять лави, щоб було на чому сидіти людям, як прийдуть робити зібрання.

Голова наступного дня привіз дрова, дошки й центнер пшениці. А коли пройшли жнива, то ще два центнери. Через день приїхали брати, постелили підлогу, ще й дві довгі лави зробили й поставили в хаті.

Слава нашому Богу! Ворог хотів учинити зло, але Бог повернув те на добро. Бог бажає, щоб ми лише вірили в Нього й молилися. Алілуя!

РОЗДІЛ II

"ІДІТЬ І ДИВІТЬСЯ ВСІ!"

СУКНЯ ДЛЯ НАРЕЧЕНОЇ

Ось так я продовжувала лежати нерухомо в ліжку. А хвороба все міцніше сковувала мене. На спині виріс горб, як велика сільська хлібина. Ніхто не думав, що я довго проживу на цій землі.

Одного разу сестри запитали в моєї мами:

- Чи ви сукню на смерть приготували для Жені? Покажіть.

Плаття було простеньке, бо кращого мама не мала з чого зробити. Тоді вони пошили краще плаття, таке, як для нареченої, тому що я була дівчиною. Одного дня принесли те плаття й дали мамі на кухні. А я почула й прошу:

- Покажіть мені.

Сестра не хотіла, але я наполягала й вона показала. Я попросила, щоб вона поклала його на мене і піднесла мені дзеркало, щоб я побачила, яка я наречена. Сестри не знали, що принесли мені такий подарунок на день народження - так співпало.

Усі підійшли до ліжка й дивилися, що ж то воно буде? А коли поклали на мене оте весільне плаття й піднесли дзеркало, то я сповнилася Духом Святим і почала славити Бога силою Духа Святого. Алілуя!

У хаті була сусідка, котра ще не прийняла Христа у своє серце. Коли вона побачила, як я славлю Господа - то покаялась. Слава Богу!

Я співала й не нарікала на свою долю, не жаліла, що своє життя назавжди віддала в руки Божі.

У цей час Бог поклав на серце двом молодим братам мене сфотографувати. Але я не хотіла. Вони наполягали:

-Так треба.

Що ти зробиш? Повернутись не можу, щоб сховати обличчя. Втекти - теж, і вони зробили те, що Бог поклав їм на серце. І тепер оця фотокартка - ще один свідок того, що було зі мною.

На цій фотографії видно поряд зі мною радіоприймач, завдяки якому слухала радіопередачі І. Зінчика, котрі були справжньою розрадою в той нелегкий час для мене.

Я дякувала Богові, що маю можливість слухати чудові проповіді

Женя під час хвороби.

через радіоприймач у своїй хаті. Мене Бог укріпляв Духом Святим через ці передачі і я співала таку пісню:

Я подорожую тут, на цій землі,
З кожним днем наближаюсь я до Вітчизни...
А копи я прийду до Небес Святих, -
Назустріч мені вийде Небесний Жених.
Вийде зустрічати, мене вітати там, у воротах,
Хрест Він з мене зніме і до Себе прийме
в Святих Небесах.

ПРОРОЦТВА БОЖІ ПРО ТЕ, ЩО Я НЕ ПОМРУ

Усі бачили, що я ніколи не падала духом, а співала й славила Бога, бо мала надію, що ось-ось зустрінуся з Христом, перейду у Вічність. Але Божі плани були інакші. Якось мене відвідали незнайомі брати у Христі. Один із них підійшов до мене, привітав, а Господь наповнив його Духом Святим і каже:

- Дочко Моя, ти збираєшся до переходу?! Ні! Ти ще своїми очима побачиш, як люди будуть іти й бігти до тебе. Будуть дивитися, як на велике чудо, на те, що зробить Господь.

Я не могла тоді зрозуміти, як я зможу побачити людей, що будуть бігти до мене, якщо я не можу навіть глянути у вікно. Мій погляд

завжди був повернутий у куток, а там вікна нема. Я не могла тоді зрозуміти того пророцтва, але все те збулося, слава Богу!

Після того мене знову відвідали друзі (це було 12 червня 1978р.), і Бог через брата Володю Хочая промовив:

- Дочко моя, лежить дорога перед тобою.

Я подумала: заберуть у лікарню. А Бог каже:

- Не та дорога, що ти думаєш, а дорога, якою підеш сама. Підеш туди, де ти ще ніколи не була, і твоя нога ступить там, де ніколи не ступала.

Така хвора людина, якою на той час була я, того осмислити повністю не могла, але все це справдилося й досі справджується в моєму житті.

Я ВІРЮ, ЩО МЕНЕ МІЙ БОГ ОЗДОРОВИТЬ!

Після того, як мене привезли додому з районної лікарні, пройшло три з половиною роки. Лікарі до мене не приїжджали, бо вважали, що я вже померла. Закінчився термін моєї інвалідності й припинили виплату пенсії. Постало питання: як поновити інвалідність? Мама каже:

- Треба покликати лікарів, щоб поновили термін інвалідності.

А я відповіла:

- Не треба, я вже скоро помру.

Проходив час, я не помирала, тоді вже сусіди стали говорити мамі:

- Ти вдова, пенсію маєш малу - 12 крб., то поклич лікарів, усе ж буде якась копійчина...

Ми погодилися, і сільська фельдшерка Катя зателефонувала до лікарні. Але лікарі відмовилися:

- Ми знаємо, що Женя Поліщук померла, тому не приїдемо.

Тоді фельдшерка сказала голові колгоспу, і він зателефонував у лікарню. Але лікарі знову відмовилися, мотивуючи вже тим, що, мовляв, нема бензину для автомобіля. Але голова сказав:

- Приїжджайте, я вам дам бензину.

І от 10 липня 1978 року лікарі приїхали до мене. Зайшли в хату, подивилися на мене й, нічого не кажучи, сіли за стіл і почали щось писати. Один був Петро Остапович Гребенюк, а другий мав прізвище Жалобний. Вони пишуть собі, а я, щоб не мовчати, раптом кажу їм:

- Візьміть мене в лікарню, щоб моя мама відпочила від мене, бо вона вже дуже стомилася.

Насправді я не хотіла до лікарні, але чомусь так сказала. Згодом я зрозуміла, чому. Вони підійшли до мене й кажуть:

- Женю, не ображайся, але в лікарню ми тебе не візьмемо, бо ти добре знаєш, що ніякі лікарі тобі допомогти не зможуть. Ти, бідна Женю, лежи тут, аж доки... - тут вони запнулися на півслові й розвели наді мною руками. Я звернулася до них:

- Ви сказали: аж доки не помру? Так? Ні! Я вірю, що мене мій Бог оздоровить!

Вони подивилися на мене, перезирнулися, пішли до столу, ще щось написали, а потім сіли в автомобіль і поїхали до міста. А я себе картаю: навіщо сказала, щоб узяли в лікарню! Але потім подумала: нехай, так треба, вони своїми вустами визнали свою повну безпорадність.

ЧУДЕСНЕ ОЗДОРОВЛЕННЯ

Через 9 днів, після відвідин мене лікарями, до мене приїхали двоє братів. Це було 19 липня 1978 року. Того дня, прокинувшись уранці, я мала якесь особливе відчуття. Думаю: "Що зі мною буде сьогодні? Знаю що - сьогодні в мене буде зустріч з Тобою, Ісусе! Сьогодні в мене день переходу".

Я почала ретельно перевіряти все своє життя: як я буду сьогодні в очі Христові дивитися, що Він мені скаже? Я стала також молитися за тих братів, що мене в труну кластимуть, щоб Бог дав їм сміливості поламати мої ноги й таким чином розпрямити моє скорчене тіло. Я хотіла ще попрощатися з матір'ю і сказати їй, щоб усі сестри не запинали в день мого похорону чорних хусток, а запинали білі. Бо я була впевнена у своєму спасінні. Слава милосердному Богові! Але я не встигла це зробити - приїхали два молодих брати. Вони зайшли до хати й запитали мене:

- Сестро Женю, скільки років ти хвора?

Я відповіла:

- Уже скоро п'ять років.

Від самого початку хвороби проминуло дванадцять років, але я враховувала не всі, а тільки найтяжчі. Тоді один із них запитав:

- А що ти, сестро, не віриш, що тебе Бог може оздоровити?

Я кажу:

- Вірю.

А він:

- Не віриш.

А я знову:

- Вірю.

А він каже:

- Хто вірить, той здоровий, а хто ні, то оце... - показав на мене рукою.

Я відповідаю:

- Я хочу терпіти.

Брат каже:

- А Бог хоче тебе оздоровити.

- Нехай буде воля Його.

Брат тоді запитує:

- А ти віриш, коли ми будемо молитися, то Бог тебе оздоровить?

Я сказала:

- Так, вірю.

Брат узяв Євангелію, підійшов до мого ліжка й почав читати. І коли він читав, мені стало так добре, що це неможливо передати й описати. Тоді я кажу:

- Брати, ви вже моліться.

Він іще раз перепитав про віру й тоді всі, хто був у хаті, схилили коліна. Стали молитися й тоді цей брат, що читав, поклав свої руки на мою голову. У якийсь момент я підхопилася зі свого ліжка й почала голосно кричати:

- Слава Богу! Слава Богу!

У ту мить, коли мене Бог зцілив, я скочила на ноги свої з ліжка, а воно переломилося навпіл. Я встигла побачити, як брати тримали руки біля вух. Потім я їх запитала про це. Вони сказали:

- Як ти вставала, то дуже кістки тріщали й було недобре слухати.

Тому вони й хотіли затулити вуха, але не встигли - так швидко мене Бог зцілив.

- Слава Богу! - я продовжувала кричати.

Мама відкрила очі, щоб подивитися, чому я так кричу, як ніколи до цього не кричала. Коли побачила мене на ногах, то дужче за мене закричала, а потім, не встаючи з колін, наблизилася до мене, обійняла мої ноги, поцілувала їх - я відчула, як гарячі мамині сльози покотилися по моїх ногах.

Мама обмацала мої груди, ребра й каже:

- Дочко, в тебе всі кістки рівні... Скажи мені, ти хліб їсти тепер

будеш?

- Буду все їсти, що Бог дасть.

- Їж, бо я не їла.

- Чому ви, мамо, не їли? Мене коліна душили, я ковтати не могла, а ви?

- Твоя хвороба й мене всю душила. Я теж ковтати не могла.

- О, мамо, слава Богу, ми вже вільні! Ісус нас звільнив від тієї хвороби! Ми тепер будемо разом їсти і славити Господа!

Мама встала з колін, поклала мені руку на спину... Може, хотіла взяти мене на руки, як то було раніше; бо я була така легка, худа та висохла, що не важила й 20 кг. Коли вона торкнулась моєї спини, то скрикнула. Я запитую:

- Чого ви так кричите?

А вона відповідає:

- Нема горба на твоїй спині.

Слава Богу, що в одну мить всемогутній Господь оздоровив мене, випростав мої ноги, забрав горба із спини і я стала повністю здорова.

Ми разом подякували Господу за таке чудо, а ті брати потім хутко попрямували до дверей. А я одного за плече стримую й запитую:

- Брати, хто ви, звідки?

Один із них подивився на мене і тільки очима всміхнувся, підняв високо свою руку й сказав:

- Дивися в небо, то зробив Бог, а ти прослав Його скрізь.

ІДІТЬ І ДИВІТЬСЯ ВСІ!

Під час мого зцілення в хаті зі мною була сусідка Дуся. Бог її використав для того, щоб збулося пророцтво про те, як люди будуть іти й бігти до моєї хати. У той час, коли до мене приїхали ті два брати, Дуся була зайнята домашньою працею. І раптом у неї виникло бажання піти до мене. Але вона подумала: "Ось закінчу роботу, а тоді піду". Але Дух Святий її спонукав далі, тому вона залишила всі справи й пішла. Коли вона зайшла до хати, то якраз почали молитися. Вона стала свідком мого зцілення. Коли почула, як кістки тріщали і побачила, як я скочила на ноги з ліжка, а ліжко розломилося навпіл, то впала на підлогу й почала славити Бога. Потім Дуся вискочила з хати й побігла по всьому селу, як та самарянка, кричачи:

- Ідіть, дивіться, Бог чудо зробив! Бог Женю зцілив!..

Женя та її сусідка сестра Євдокія.

А в цей час я дивилась у вікно: як усе змінилося навколо за довгі роки моєї хвороби, коли я не могла бути надворі... Аж бачу: люди йдуть, а інші біжать. Думаю: куди вони поспішають? Забула, що було сказано Духом Святим про те, як будуть іти й бігти, щоб подивитися на те чудо Боже. Коли бачу - вони повертають до мене у двір, а потім - у хату. Відчинили двері й остовпіли на порозі.

А комуністи сміливіші - проштовхнулися вперед, обдивилися мене з голови до ніг, а потім повставали на коліна, руки склали в дитячому смиренні, очі до неба позводили, постояли, постояли... Ніхто не молився, бо вони вперше в житті схилили коліна перед Богом, а потім встали й мене вітали, хто як розумів.

Того ж дня, після 16 години, багато хто з людей покинув роботу,

хоч були жнива, й прийшов до моєї хати. Ніяк було пройти, так багато зібралося людей. Приїхала й машина з місцевими керівниками, їх було восьмеро: голова колгоспу, голова сільради, парторг, бригадир... Зайшли в хату, і голова, кремезний чоловік, питає людей:

- Що тут таке? Дайте нам пройти й побачити. Протиснувся до мене:

- Женю, що сталося? Люди кинули роботу, всі до тебе біжать?

А я встала на ноги, підняла руки й кажу:

- Мене Бог оздоровив!

Тоді він теж підняв свої руки й аж до стелі дістав і декілька разів промовив:

- Слава, слава.

Тільки не сказав кому. А я повторюю за ним:

- Слава Богу!

Потім він каже:

- Добре, що це сталося. Хоч ти, Женю, не будеш ходити, але тебе вже виноситимуть надвір, на свіже повітря - все ж тобі буде краще.

А я кажу:

- Чому я ходити не буду?

А він:

- Та хто ж костомахами ходить?

Справді, мої ноги були дуже худі, тонкі, всохлі. Але я встала, та як затупаю ними об підлогу! А голова злякано:

- Не тупай так, бо поламаєш!

Тоді я впевнено сказала:

- Мої кістки не поламаються, бо їх зцілив Господь! Минуло зовсім небагато часу, і я вже сама, з двома відрами, пішла по воду. Колодязь був у сусідів, через дорогу. Коли йшла назад з повними відрами, мені назустріч їхав голова колгоспу. Угледів мене, зупинився, вийшов із машини та й каже:

- Женю, я ніколи не подумав би, що таке можливо й не повірив би, якби оце на власні очі не побачив. А тепер я свої слова забираю назад, бо я казав, що ти не будеш ходити. Ти ходиш - таке диво! Тепер, мабуть, усе село буде віруюче.

Але, на жаль, дуже мало односельців повірили й прийшли до Бога в покаянні, всього 5 душ, хоча це велике Боже чудо було очевидним свідченням для всіх. В інших селах більше повірили.

Як шкода тих, хто бачив мене таку хвору, скорчену втроє, а потім - повністю здорову й залишився до цього байдужим, не захотів зробити й кроку назустріч Богові. То ж для них, для грішників, було зроблене Господом таке диво!

ВІДВІДИНИ МЕНЕ ЛІКАРЯМИ ПІСЛЯ ЗЦІЛЕННЯ

На другий день після мого зцілення із самого ранку, з 6-ї години, до мене вже заходили люди, по дорозі на роботу, щоб подивитися на мене й подякувати Богу за таке чудо!

А о 8 годині приїхала "швидка допомога" з тими лікарями, що останній раз комісували мене. З ними були прокурор і перевдягнені в цивільне міліціонери. Вони зайшли до хати й запитали:

- Чого тут так людно? Ану, розступіться, дайте нам пройти.

Лікарі розсунули натовп, підійшли до мене й зупинилися. Пильно так вдивлялись, а потім запитують:

- Женю, що з тобою трапилося? Ми ж у тебе в понеділок були.

Цієї миті я повністю зрозуміла, навіщо тоді просила лікарів узяти мене в лікарню. Запитую їх:

- А що ви мені тоді сказали? А вони мовчать. Я продовжую:

- Коли я вас попросила взяти мене в лікарню, то ви сказали, що не візьмете, бо ніякі лікарі не зможуть мені допомогти, і я мушу лежати тут, аж доки не помру. Але я відповіла вам: "Я вірю, що мене Бог оздоровить!" Так було?

А вони не хочуть одразу погодитися. Я знову запитую:

- То скажіть, чи було так?

Тоді вони вимушені були погодитися.

А я кажу:

- У Біблії написано: що неможливе людині, те Богу можливо. І Бог так зробив, щоб ви своїми устами визнали свою безпорадність. А сьогодні ви своїми очима бачите, що зробив зі мною Бог і своїми вухами чуєте, що я розповідаю вам про Бога. Слава нашому Богові!

Я встала на ноги, підняла руки й кажу:

- Дивіться, мене Бог оздоровив. Ви не раз дорікали мені: "То де твій Бог?" А тепер дивіться - ось де мій Бог!

Тоді лікарі кажуть мені:

- Ну, добре-добре, а тепер збирайся, поїдемо до лікарні, ми мусимо тебе оглянути.

Але я відразу сказала:

Женя з мамою та братом у Христі Миколою Янчуком, котрий приїхав із Польщі в село Бухарів. Він надіслав Івану Зінчику підтвердження про факт чудесного зцілення, 1980 рік.

- О, ні! Я в лікарню не поїду! Мене Бог зцілив, я здорова!- і почала робити гімнастичні вправи, які тільки знала, а потім схилила коліна й дякувала Богові за Його милість. Тоді вже прокурор запитує:

- А як же ти стала здоровою? Чи можеш нам розказати?

- Так, можу, - я відкрила Новий Заповіт і подала йому:

- Ось читайте тут.

Він прочитав:

- Будуть класти руки на хворих і ті будуть зцілені. Відразу запитує мене:

- А хто ж руки на тебе клав?

- Я не знаю, він не сказав.

- А ти запитувала?

- Так. Але він сказав: "Дивись у небо, то зробив Бог, Йому віддай усю славу і скрізь прослав Його!

- І ти що, будеш скрізь говорити про це?

- Буду!

Прокурор погрозив мені пальцем:

- Побачиш, що не будеш! А я кажу:

- Буду!

Я ще тоді, здається, не зовсім отямилась, а прокурор уже

погрожував. Я не розуміла, чому не можна говорити: таке велике чудо Бог зробив наді мною, то як можна мовчати й не славити Бога?!

ОХОРОНА БОЖА В ЛІКАРНІ

Коли лікарі поїхали, присутні при цьому люди говорили:

- Навіть і не подумай їхати до лікарні, бо ще щось із тобою зроблять зле. Ти ж бачиш, як вони проти Бога повстають.

Після того до мене не раз приїжджали лікарі, щоб забрати до лікарні, але я завжди відмовлялася, незважаючи на їхні підлесливі вмовляння:

- Женю, тобі потрібно відпочити, підкріпитися.

- Дякую, я здорова і не потребую вашої допомоги, - відповідала я.

Але одного разу Бог послав до мене брата по вірі, який жив за 16 км від нашого села. Він сказав:

- Мені Бог відкрив, що тебе все одно заберуть у лікарню, тому не супереч, а їдь, але нічого на приймай: ні таблеток, ні уколів, ні їжі, бо задумав диявол тобі зробити зле, щоб ти не говорила нікому про своє зцілення Богом!

Я послухалася, і коли лікарі знову приїхали, щоб забрати мене до лікарні, то я погодилась. Мені там в особливій тарілці приносили їжу, але я нічого не їла.

Тим часом в одному селі сестри зібралися на молитву. Дух Святий промовив до них:

- Встаньте, підіть і скажіть усім синам і дочкам Моїм, щоб у цю ніч перебували в молитві за дочку мою Женю. Вона в лікарні, й ворог задумав її знищити. Але Я хочу її зберегти і хочу, щоб ви молилися.

Тоді вони швидко оповістили всіх віруючих у районі і всі служили Господові аж до ранку.

Я не достойна, щоб за мене стільки братів і сестер Бог підняв молитися в ту ніч. Слава Йому! Алілуя!

У той вечір я заснула в палаті, а вночі раптово прокинулася. Підвелась на ліжкові, бачу - троє чоловіків стоять біля мене. Не знаю, що Бог їм показав, але вони раптом кинулися тікати до дверей. Ті двері відчинялися в палату, а вони їх щосили пхали в коридор, але потім збагнули, смикнули на себе і втекли. Я стала на коліна й дякувала Богові за Його охорону.

Раненько приїхали до мене брати, сестри, мама й розповіли, як вони молилися за те, щоб Бог зберіг моє життя. Тільки тоді я зрозуміла, що хотів заподіяти мені сатана.

Того ж дня друзі забрали мене додому.

ВІДВІДИНИ ДІЛЬНИЧНОЇ ЛІКАРНІ

Невдовзі, після мого оздоровлення, мені трапилася нагода завітати до Сіянецької лікарні, щоб відвідати медперсонал. Я завжди із вдячністю згадую чуйне ставлення до мене лікарів, медсестер, санітарок саме дільничної лікарні.

Коли я підійшла до будинку лікарні, а це було після дощу, то почала чистити чоботи від бруду. Мене побачили через вікно. Санітарка Соня підбігла й почала обіймати мене та цілувати і так, у брудному взутті, потягла в покій.

Там саме була "п'ятихвилинка" перед початком робочого дня, тому всі зустріли мене. Лікар Зоя Степанівна пригорнула мене, потім помацала мою спину й запитує:

- Женю, а де твій горб?
- Пошукайте краще, - кажу.

Вона ще рукою провела, шукає:

- Нема твого горба.

Зустріч із медсестрами.

Тоді я відповідаю:

- Нема й не буде - його забрав із моєї спини всемогутній Бог!

- Коли б нам хто розказав про таке чудо, то ми не повірили б, - каже вона, - але ми тебе бачили хворою, знаємо, яка ти була скорчена, страшна каліка, на голові волосся не мала зовсім. А тепер ось перед нами стоїть повністю здорова. О, це міг зробити тільки один Бог! Слава Йому!

Потім вони дивляться на мою голову й починають смикати за волосся. Думали, мабуть, що я перуку наклала. Кажуть:

- То в тебе другий раз виросло волосся? Як це могло статися? Воно ж випало з корінням, а тепер знову виросло. Згідно з медичними знаннями - це неможливо!

Тоді я відповідаю:

- Написано в Біблії: що неможливо людині, те Богу можливе. Слава Йому!

Так я їм про все розповіла, вони дивувалися й раділи, й плакали з радості, що я перед ними стою стрункою й здоровою, жодної ознаки минулої хвороби в мене не залишилося, тому що операцію наді мною робили не людські руки, її звершив без хірургічного скальпеля наш Цілитель, Лікар лікарів - усемогутній Бог.

Потім лікарі запропонували мені зробити обхід по всіх палатах і розказати, що зробив Бог для мене. І я пішла. Завітала в кожну палату й усім хворим розповіла про себе та про велику жертву Ісуса Христа заради спасіння людей.

Зауважу, коли те все побачила санітарка Тоня, то покаялась і прийняла Христа. Тепер і вона, і дім її служать Господу. Її мама також увірувала. Згодом Бог покликав до покаяння й тата. Сестра Тоня навіть приміщення своєї хати віддала для того, щоб там збиралася церква. Отак Господня любов робить із твердосердих атеїстів щирих християн, які все найкраще віддають Ісусу.

Також і медсестра Галя навернулася до Бога, і Він чудово благословив її, подарувавши спасіння її чоловікові й дітям. Слава Христу! Бог любить кожного грішника, але не любить гріха й хоче, щоб кожен прийняв ту жертву, котру звершив Христос.

«ЧУДО БОЖЕ ПРИЙШЛО ДО МЕНЕ»

Згодом увесь медперсонал тих лікарень, де я перебувала під час хвороби, знав про моє зцілення. Одного разу в цей час дуже захворіла завідувачка неврологічного відділення обласної лікарні,

та жінка, що приходила до мене в палату, почувши мій спів. У критичному стані вона перебувала в реанімаційній палаті. Тоді вона через одну віруючу жінку переказала мені, щоб я її відвідала.

Було важко це здійснити, бо влада вже почала мене переслідувати. Я помолилася з друзями і в ім'я Боже все ж таки пішла до цієї жінки. Мене пропустили в палату. Я зайшла, тримаючи в руках великий букет квітів, хоча в реанімацію з квітами не дозволяли заходити. Але мене пропустили. У палаті було кілька хворих жінок. Я стала й роздивляюся: де ж моя лікарка? Одна жінка каже:

- Ого, а це кому такі квіти прийшли?

Я подивилася: серед тих жінок моєї лікарки нема. Дивлюся - а там одне ліжко окремо стоїть, за ширмочкою. Я підійшла, тихенько відхилила простирадло, дивлюся - лежить моя лікарка, до рук і ніг підключені різні трубки й дроти.

Я тихенько озвалась до неї, вона розплющила очі і ледь промовила:

- Чудо Боже прийшло до мене, — і сльози потекли по її обличчю.

У мене з'явилося бажання привітати її поцілунком. Коли я так подумала, вона раптом промовила:

- Женю, поцілуй мене і я буду здорова. Вона дуже тихо вимовила ці слова, але я зрозуміла й запитала:

- Ви так вірите?

- Вірю, бо та сила, якою Бог тебе зцілив, ще залишилася на тобі, бо ти не була б тепер здорова, якби цієї сили на тобі не було. Тому поцілуй мене...

Нахилившись, я поцілувала її. У неї сльози дужче покотилися по обличчю, я стала рушником їх витирати. А вона, вже значно сильнішим голосом сказала:

- Женю, я відчула силу, піди, погукай медсестру. Я хочу, щоб від мене все повідключали.

Прийшла старша медсестра Антоніна Яківна. Я її добре знала, бо вона мене доглядала, коли я перебувала тут, в обласній лікарні. Коли вона побачила мене здоровою, то почала обіймати й цілувати - раділа зустрічі. Потім схаменулась.

- Ой, мене твоя завідуюча гукала... Підійшла до неї й запитує:

- Що ви хочете?

- Відключіть від мене систему підтримки життєдіяльності організму, - відповідає, - а як ні, то погукай чергового лікаря, нехай він відключить. Мене Женя поцілувала - і я стала здоровою.

Медсестра нагнулась і поцілувала лікарку, а потім мене й каже:

- Я не можу натішитися, бо бачу Женю на ногах!

А одна хвора, що лежала поряд, комуністка, сказала:

- О, обнімають, цілують - наша Женя!.. Колгоспниця прийшла до вас.

- Так, я колгоспниця, - відповіла я, - але я на вас не ображаюсь.

Та комуністка підійшла до лікарки й каже:

- Мамі своїй не дозволила, щоб тебе поцілувала, а ця колгоспниця цілує! І що, тобі стало краще від цього? Не вірю!

Моя завідуюча до неї суворо:

- Замовкни, ти не знаєш, що говориш!

Прийшов лікар. Коли дізнався, що від нього вимагають, одразу не погоджувався, а потім сказав:

- Я відключу вас і що: ви встанете й будете ходити при мені зараз?

Вона каже:

- Буду!

Лікар повідключав і хотів узяти її за руку, щоб підвести. А вона каже:

- Ні, нехай це зробить Женя.

Я підійшла до неї:

- Ви вірите, що будете зараз ходити?

- Вірю! - каже.

- По вірі вашій нехай станеться вам! В ім'я Ісуса Христа вставайте і будьте здорові! - я взяла її за руку, підвела на ліжку. Вона трохи посиділа, а потім встала. Я підтримувала її. Потім вона каже:

- Усе, Женю, пускай, я відчула силу. Я дякую твоєму Богові - я вже здорова!

Вона тоді не знала, як сказати і промовила, що дякує моєму Богові, але у нас один Бог на всіх. Слава Йому за це зцілення!

Тоді до палати багато людей прийшло. Той черговий лікар дуже багато мене розпитував: він не був у цій лікарні, коли я там перебувала. Він уважно вислухав мою розповідь про живого Бога. Ще хотілося побути в лікарні, але відчула, що мені треба негайно йти звідти, бо виникнуть неприємності. Я поспішно попрощалася із завідувачкою, побажавши їй подальших Божих благословінь і вийшла з приміщення лікарні.

РОЗДІЛ III

ПРИГОДИ ЖЕНІ ПОЛІЩУК ПІСЛЯ ЧУДЕСНОГО ЗЦІЛЕННЯ

"ІДИ Й РОЗКАЖИ ВСІМ, ЩО З ТОБОЮ ЗРОБИВ БОГ!"

Коли мене оздоровив Бог, я прагнула виконати слова Божі: "Іди й розкажи всім, що з тобою зробив Господь!" Таке повеління Ісус дав чоловіку, котрого звільнив від тяжкої демонічної залежності (Єв. Марка, 5 розділ). Я також прагнула всім розказати про чудесного Ісуса. На той час це виконати було надзвичайно важко. Атеїстична влада не дозволяла це робити, усіляко перешкоджала цьому.

Одразу після зцілення до мене приїхав віруючий брат Саша Малярчук із села Оженіно й забрав мене туди, щоб я засвідчила про зцілення. Зібрання було призначене на 11-у годину, але ми приїхали о 10-й, і вже людей прийшло стільки, що ніяк було вільно пройти. Бог рясно благословив те зібрання, багато душ із радістю прийняли моє свідчення.

Женя Поліщук в одній із церков України.

Тепер в Оженіно збудований великий молитовний будинок, багато віруючих у селі, ще нові душі приходять до Господа. Слава Йому за це!

Після того богослужіння я кожної неділі була на новому місці в котромусь із зібрань - із великим натхненням свідчила про чудесного Ісуса, котрий зціляє віруючих у Нього.

Влада одразу про це дізналась. Мене почали викликати до міліції, прокуратури, КДБ, райкому. Спочатку просто вмовляли, щоб не говорила, що мене Бог зцілив. Потім почали пропонувати найкращу квартиру в місті, аби тільки мовчала. А згодом, коли побачили, що я на їхні вмовляння не піддаюся, стали погрожувати в'язницею.

Але я вірила, що Бог мене не залишить і проведе неушкодженою через усі труднощі.

ВИПАДОК У РАЙКОМІ

Одного разу мене викликала Ольга Михайлівна, секретар райкому. Вона мені багато добра зробила, але викликала, бо її примушували. Я приїхала з Олею Шиндерук. Коли мене викликали й була небезпека арешту, я завжди приїжджала з нею. Сидимо в коридорі, чекаємо, в серці молимося. Ольга Михайлівна багато разів виглядала в коридор, зрештою запросила мене одну в кабінет. Я зайшла й побачила, що з нею щось недобре, бо вона сиділа за столом, обхопивши себе руками попід груди.

- Що з вами? - запитала я.

- У мене дуже болить підшлункова залоза, - простогнала вона.

Я набралась сміливості й промовила:

- Бог може також і вас оздоровити!

Вона відповіла:

- Тебе Бог зцілив, бо ти вірила в Нього, а як я не вірю, то як Він мене оздоровить?

Я відповіла:

- Ви бачили, яка я була хвора й казали тоді, що як мене мій Бог зцілить, то й ви в зібрання підете. Ось ви бачите, що я здорова - ви також можете вірити в Нього, вірити в те, що й вас Бог оздоровить нині.

Тієї миті, коли я так говорила, Бог наповнив мене Духом Святим, я підійшла до неї й помолилася. Бог тоді використав мене - Ольга Михайлівна стала здоровою! Слава Богу!

ВИПАДОК ІЗ ГІПНОТИЗЕРОМ

Минуло близько 9 місяців після мого чудесного зцілення. Одного дня до мене приїхала "швидка допомога" з шістьма поважними чоловіками. Я саме була на подвір'ї. Питають мене:

- До вас у гості можна?

- Будь ласка, прошу, гостям завжди раді.

Підходять ближче, а один із них так пильно чомусь дивиться в мої очі, що аж своїм носом мало лиця мого не

торкається. А я в собі:

- Боже, що це за чоловік?

І чую відповідь:

- Це гіпнотизер.

А я колись чула від людей, що коли такому в очі дивитися, то він може загіпнотизувати. Тоді я кажу в серці своїм:

- Боже, а я буду в ім'я Твоє дивитися йому в очі, нехай знає, що він безсилий перед Тобою.

І тоді я стала й прямо в очі йому дивлюсь. А він забігав навколо, заметушився. Потім каже:

- Ходімо в хату.

Зайшли, посідали, а гіпнотизер сів так близько до мене, що його коліна торкалися моїх колін. Я відсуваюсь назад, а він за мною. Щось планував зробити, але нічого не вийшло. Я не витримала:

- Ви освічені й культурні люди, але як ганебно поводиться цей чоловік!

Тоді він трохи заспокоївся. Потім один із них, представник міністерства охорони здоров'я, мене запитав:

- Чи ви будете з нами розмовляти й відповідати на наші запитання?

Я не стала заперечувати. Тоді цей, з міністерства, показує на двох присутніх лікарів:

- Ти знаєш цих людей?

- Знаю.

- А хто вони є, що ти їх знаєш?

- Це лікарі. Я була хвора й вони мене лікували, навіть жаліли.

- І що, вони тебе вилікували?

- Спитайте їх.

Ті мовчать. Тоді я одного лікаря запитую:

- Петре Остаповичу, скажіть, ви мене вилікували?

Він відповів:

- Женю, скажи сама все, як було.

Тоді я кажу:

- Вони хотіли мені допомогти, але не змогли, їм не під силу було мене вилікувати. Перебуваючи в лікарні, я дійшла до такого стану, що втратила здатність розмовляти і мене відвезли додому помирати. Але Бог мене оздоровив. Слава Йому!

Тоді один із присутніх каже:

- Ти маєш совість?

- Маю, - відповідаю.

- А чому ж ти бруд кидаєш лікарям у лице?

Тоді я звертаюся до лікарів:

- Скажіть, будь ласка, Петре Остаповичу, чи я яку неправду сказала?

Лікарі мовчали, бо вони добре знали, що мене зцілив Бог. А гіпнотизер сказав:

- Роздягайтеся, ми вас перевіримо, чи ви здорова.

, Я відповіла:

- Не буду, бо в мене нічого не болить, а вас, шестеро чоловіків, і я буду роздягатися? Ні, цього не буде.

Тоді він щось сказав присутнім, вони всі встали і пішли з хати. Гіпнотизер лишається. Я встаю й теж виходжу. Представник "органів" говорить:

- Залишайся, він тобі щось хоче по секрету сказати. "Який може бути секрет, коли вони всі разом приїхали?" - міркувала я, прямуючи до дверей. Але раптом відчула Божий голос: "Не бійся, залишайся, побачиш, що зроблю Я!"

Я зупинилася біля самих дверей. Гіпнотизер діловито поклав папку на ослін, підійшов до мене й каже:

- Повторюй за мною такі слова...

- Не буду, - заперечила я.

- Чому?

- А як ви щось погане будете казати, то як я буду повторювати?

Тоді він ще один експеримент пробує: показує один великий палець на руці й запитує:

- Який?

Я сказала. Показав другий, третій. Я відповіла, а потім кажу:

- Що це за іграшки? Я не дитина мала.

То як у нього в горлі заклекотіло зло, - я ще такого не бачила. Схопив мене за обидві руки, сильно здавив і каже:

- Ти більше здорова не будеш!..

Я в ту ж мить закликала Бога. Сила Божа, сила Духу Святого злинула на мене й Бог промовив через мої вуста:

- Що ти є, людино? Проти кого ти йдеш? Що ти є переді Мною?

Далі Дух Святий заговорив іншою мовою. У цей час мої руки підвелися вгору, а руки гіпнотика впали донизу. Він однією рукою схопився за груди, а іншою від мене затуляється й просить:

- Досить, досить, я все зрозумів!

Після цих слів він, як мертвий, упав на ослінчик. Я дивлюся: чи справді помер? Лежить і не поворухнеться. Підійшла до вікна, щоб погукати лікарів - нехай швидше йдуть, щось роблять йому! Вони мене помітили, удвох забігли в хату і вклякли перед гіпнотиком. Дивляться, як на диво - гіпнотик лежить. Я кажу:

- Заберіть його.

Вони його попід руки - й потягли надвір. А потім - аж до машини.

Тим часом односельці помітили, що до мене приїхала "швидка допомога". Назбирався чималий гурт людей біля хати, і шофер із "швидкої" розповів людям таке:

- Оце приїхали до Жені з гіпнотизером. Він загіпнотизує її, покладуть на ноші й покажуть вам усім, де її Бог. А потім ще й у лікарню повезуть, щоб і там показати, який безсилий Бог.

Але слава Господу, вийшло не так, як задумав диявол, а так, як сказав Бог, і вони поїхали з села геть осоромлені перед людьми.

ВИПАДОК У ШЕПЕТІВЦІ

Я продовжувала свідчити про своє чудесне оздоровлення не тільки по навколишніх селах, але й по інших селах і містах України, за багато кілометрів від моєї домівки. Такі подорожі ми намагалися робити таємно від влади, але кадебісти все одно дізнавалися й намагалися мене схопити.

Одного разу ми їхали потягом із Шепетівки з богослужіння. Раптом до вагону увійшли міліціонери. Я сиділа біля вікна, в'язала, поряд зі мною були брати. Міліціонери підійшли до нас, подивилися на мене, постояли, переглянулися, заперечливо похитали головами й пішли далі. Пройшовши через увесь поїзд, знову повернулися назад і зупинилися біля нас. Один із них витяг фотографію, подивився й каже:

- Ні, це не вона! - вони попрямували далі, а мені Дух Святий каже:

- На наступній зупинці зійди, бо як не зійдеш - вони тебе заберуть.

Ми так і зробили. Зайшли в оселю до одних віруючих, гаряче молилися й дякували Богу за Його милості до нас. Тієї години Бог промовив до мене:

- О, дочко Моя, скільки разів Я тебе зберігав - ти про це не відаєш. І тепер очі міліціонерів стримав, щоб вони не впізнали тебе, а тебе взяв під крила Свої, щоб ти не лякалася їх...

Слава Богу за Його охорону!

ВИПАДОК У КИЄВІ

Пригадую ще один випадок, коли Ісус зберіг мене дивним чином. Ми були в зібранні у Києві. Після богослужіння прийшли на трамвайну зупинку. Мене проводжали місцеві віруючі. Чекаємо потрібний трамвай, раптом один брат підійшов до мене й каже:

- Нас оточила міліція. Якщо тебе заберуть, то я теж із тобою, тебе не покину.

Я помітила, як двоє чоловіків швидко простягли руки, щоб мене схопити, але ще швидше відскочили й почали щосили втікати геть. Ми навіть не зрозуміли, чому так все сталося, але ясно було, що треба поспішати. Сіли в перший-ліпший трамвай і поїхали.

Коли я тижнів через два приїхала додому, то вже знайшла дві повістки з викликом у район. Коли з'явилася з тими повістками в міліцію, там мене запитали:

- Хто ти є?

- Ви ж знаєте, хто я, - відповідаю.

- Ти гіпнозом володієш?

- Гіпноз від сатани, а я вірю в Бога, я - християнка.

- Але ж ти в Києві загіпнотизувала міліцію, тебе вже ледь за руку не схопили, як раптом земля під тобою розкололась, і ти пішла під землю. Наші люди ледве встигли відскочити.

- То чого ж вони мене не рятували, коли я в ту яму впала?

- Ну, ми раді були, що тебе позбулися. А потім чуємо, ти знову проповідуєш. А я їм кажу:

- Знайте, що мій Бог, Якому я служу, зберіг мене, щоб я свідчила про Його дивні діла.

- Тепер-то ти в наших руках і нехай твій Бог спробує визволити тебе. Я відповідаю:

- Якщо прийшов той час, що ви маєте мене взяти, то так і буде, а якщо ні - то ви нічого мені не зробите.

- Та ти знаєш, де ти знаходишся?!

- У міліції.

- А чому ж ти так вільно поводишся і не боїшся?

- А що, ви тим раді, що вас люди бояться? Вас поставлено карати тих, хто чинить зло, а тих, хто робить добро, ви повинні охороняти. Вас поставив Бог для того, щоб Його слово виконувалося. Вас так само любить Ісус, як і мене. Він віддав Своє життя добровільно за грішників, щоб вони мали надію на спасіння й вічне життя.

Тоді один із них подивився на годинника й каже:

- Уже п'ять хвилин проповідує нам, а ми слухаємо.

Тоді той, що допитував, як вдарить кулаком об стіл, як закричить:

- Вийди звідси геть!

Я встала, за пальто й у двері. Іду й на ходу вдягаюся, а Бог промовляє в мені: "Не йди цією дорогою, бо вони зараз за тобою слідом поїдуть". І вказав, якою дорогою мені йти.

Я йду і в серці дякую Богові за Його охорону. Так дивно може допомагати лише Господь, допомагати тим, хто любить Його, хто своє життя повністю віддав у Його руки. Написано в Біблії, щоб не турбувалися, що вам говорити, коли вас покличуть до влади, тому що Сам Дух Святий буде промовляти за вас. І цього разу так було - слава Богу!

ВИПАДОК У ЗАКАРПАТТІ З ДИРЕКТОРОМ ЗАВОДУ

Пригадую один цікавий епізод про те, як через моє свідчення Бог кликав до покаяння директора одного заводу. Було це так.

Мене запросили в Закарпаття розповісти про те Боже чудо, що сталося в моєму житті. В одній із церков моє свідчення один брат записав на аудіокасету. Через кілька днів цьому братові необхідно було відремонтувати свій магнітофон. Коли він уже забирав його з майстерні, то поставив касету із записом мого свідчення й пару хвилин послухав, щоб перевірити якість ремонту. Працівники майстерні зацікавилися тією касетою й забажали вислухати весь запис, їм так сподобалося свідчення, що вони переписали касету для себе й поширили в багатьох екземплярах по Закарпаттю.

Одна така касета якимось чином потрапила до кабінету директора заводу в м. Виноградів. Можливо, я особисто ніколи б не змогла туди потрапити, а от касета змогла. Слава Богу! Директор уважно вислухав моє свідчення і слово правди Божої так глибоко

торкнулося його серця, що він негайно приїхав у моє село й розшукав мене, щоб особисто пересвідчитися, чи це дійсно так. Вислухав мене, а потім запитав, хто ще, крім мене, може це саме йому підтвердити. Я відповіла, що він може запитати будь-яку людину, котру зустріне в селі.

Вийшовши на вулицю, він зустрів декількох моїх односельців і запитав, чи дійсно я була тяжко хворою. Вони підтвердили цей факт і наголосили, що лікарям не під силу було мене вилікувати, - це зробив Бог. На запитання директора, чи вони вже стали віруючими, односельці відповіли запереченням. Це його дуже здивувало.

- Таке велике чудо відбулося на ваших очах, а ви досі невіруючі?! - з подивом говорив він до них.

Потім директор знайшов оселю сільської фельдшерки Каті Пришидюк і в неї запитував те ж саме. Вона підтвердила моє свідчення і з подробицями розповіла про все, як одна із перших очевидців тієї події.

- Ви, напевно, вже віруюча? - запитав директор.

- Ще ні, - відповіла Катя.

Ця відповідь іще більше здивувала його. Він знову прийшов до мене в хату і сказав:

- Я дійсно переконався, що це все правда і тепер хочу служити такому Богу. Що мені робити?

У цей час у мене були друзі й диякон місцевої церкви. Ми помолилися за нього, дали деякі настанови й відпустили його з миром Божим.

ВИПАДОК УЗИМКУ

Все важче ставало мені свідчити про живого Бога, атеїстична влада завжди стояла на перешкоді. Бог сказав мені, щоб увечері я навіть надвір не виходила, а вдень ніде сама не йшла.

Якось я була в одному зібранні - це було взимку.

Один брат мав намір після закінчення зібрання взяти мене переночувати у свою хату, але я попросила його відвезти мене в інше місце (він мав авто). Брат підвіз мене до хати за адресою, що я йому назвала. Я вийшла з автомобіля, а він поїхав додому. Підійшла до дверей, стукала, дзвонила, але ніхто не відчинив. Я стукала у вікно, але ніхто не озвався. Що робити? На вулицю мені виходити небезпечно - я була застережена про це через Духа

Святого, в хату ж не впускають, а надворі ніч і великий мороз. Я ходила подвір'ям уздовж хати, намагаючись хоча б трохи зігріти своє тіло. Але мені ставало все холодніше, ноги перестали слухатися мене. Я зрозуміла, що замерзаю. Почала кликати до Бога. Моя молитва була наповнена жалем і слізьми, я не боялася помирати, але не хотіла, щоб виникла обмова на моїх друзів. Я говорила Богові: "Господи, невже Ти допустиш, щоб я закінчила своє життя не в хаті, а ось тут, на морозі?" І Бог вислухав мою молитву. Побачив мої сльози, що замерзали, падаючи на пальто.

Тієї миті я почула, як хтось погукав мене. Це був брат у Христі Василь. Я запитала його:

- Як ви дізналися, що я тут?

А він каже:

- Я прийшов з роботи, ліг спати, а Бог мене збудив і каже: "Іди, там біля такої-то хати плаче дочка Моя - забери її".

Брат підійшов до мене й каже:

- Ходімо.

А я кажу, що не можу йти, ноги не слухають. Тоді він хотів збігати за санчатами, але я сказала, що це займе багато часу. Тоді він узяв мене за руки - і я почала помалу піднімати то одну ногу, то другу і так помалу ми дійшли до його хати.

А тим часом його дружина закип'ятила молока, постелила ліжко й гарячою праскою розігріла для мене постіль.

Брат Василь із дружиною зробили все необхідне, щоб мені було добре. Я деякий час прожила в них. Дякую моєму Богові, що вони зробили для мене все так, як для Самого Господа!

ПОДОРОЖ У КАЗАХСТАН

Дуже багато разів Бог являв Свою милість наді мною, я всього не можу переказати. Якби я все запам'ятала й захотіла докладно записати, то вийшла б об'ємна книга. Але я не все запам'ятовувала, бо мені постійно погрожували, що заберуть у в'язницю, тому я старалась забути прізвища братів, назви міст і сіл, де свідчила. Навіть одного разу я про це в молитві просила Бога. Але багато що назавжди залишилося в моїй пам'яті, і про це я й ділюся з вами, любі друзі, читачі цієї книжечки.

Одного разу брати запросили мене поїхати аж у Казахстан, щоб і там люди почули моє свідчення про чудесні Божі діла.

У Казахстані я перебувала тривалий час. Уже збиралася їхати

назад, а брат із Алма-Ати Микола Панкратов почав просити Володю Бацяна, брата, що супроводжував мене в цій подорожі, іще поїхати в одне місце й там зробити євангелізацію.

Це було велике село, в якому ми знайшли дві великі хати, між якими натягли велике брезентове покриття. Зібралося дуже багато людей, щоб послухати, як Бог сьогодні спасає й зціляє людей.

Розпочалося зібрання, брати надали мені слово. Я свідчила, аж раптом побачила, як під брезентовий дах заходить міліція: вісім високих, кремезних чоловіків прямують до мене. Брати-служителі підійшли до них, щось почали говорити. А я продовжувала свідчити, не змовкаючи, цілу годину. Я закінчила і на моє місце став Володя Бацян і також говорив. Бог його дуже благословив. А міліціонери все стояли й слухали. На закінчення Володя сказав:

- Ми схилимо наші коліна й подякуємо Богу за Його любов до нас.

А до міліціонерів він також звернувся приблизно такими словами (я не можу точно передати всіх тих богонатхненних слів, що він говорив):

- Під вашими мундирами живе серце є і воно хоче жити, і не лише тут, на землі, але й у вічності.

Почали молитися. У цей час я могла вільно втекти, але моє серце мені не підказувало цього робити. Після молитви міліціонери наказали присутнім розходитися. У них було завдання схопити мене й двох братів, що були зі мною. Але ми непоміченими вийшли на вулицю. І що дивно - сам міліціонер підійшов до мене, взяв за руку й каже:

- Швидко вийди звідси!

Ну то я й вийшла.

Місцеві брати посадовили нас у приготований автомобіль й показали, як нам їхати, попередивши про те, що на нашому шляху дорогу буде перетинати маленька річка, але вони сказали, щоб ми сміливо переїхали через неї, а далі, одразу за річкою, буде головна траса і ми вже остаточно будемо в небезпеці.

Швидко під'їхали до річки і, не зупиняючись, ускочили в неї - вірили братам, що там води обмаль. Але вода покрила половину машини. Мотор одразу заглух, ми намокли. Що робити? Знайшли якийсь дріт, зачепили авто, але ніяк не могли витягти його на берег. Брати пішли на трасу з наміром зупинити якийсь автомобіль, щоб допоміг нам. Але ніхто не зупинився! Близько чотирьох годин ми

пробули там. Нарешті Володя знайшов якогось тракториста, котрий своїм трактором допоміг нам вибратися з тієї річки.

Той тракторист скептично поглянув на наш транспорт і сказав:

- Цей автомобіль не поїде. А брат Володя до нього:

- Ти тут почекай, ми віруючі. Зараз ми повитираємо все, що можливо, помолимося й ця машина поїде. І ти побачиш, що з нами Бог.

- Я поспішаю, - заперечив тракторист, - але завтра раненько буду тут проїжджати, і я впевнений, що ваш автомобіль буде тут, отоді й побачу, який ваш Бог!

І він поїхав. А вже наступала ніч.

Брати трохи пововтузилися з мотором, протерли все, що можна було. А потім брат Панкратов спробував завести - безрезультатно. Тоді ми стали навколо машини, гаряче молилися до Бога. Потім брат Микола знову сів за кермо. Мотор чхнув раз, удруге. Ми продовжували молитись і зрештою мотор запрацював. І ми поїхали в Алма-Ату. Дорогою думали: щоби це значило, що нам трапилася така пригода? Чому ми так довго затрималися в тій річці?

Згодом ми зустрілися з одним братом із села, де ми були на тій євангелізації. Він розповів:

- Ви знаєте, Бог закрив очі міліції, і вони Женю вигнали надвір і брата Володю також. А потім вони кожну сестру брали і в очі заглядали, шукали Женю, але не знайшли. І кожного брата перевіряли, але не знайшли Володю. Потім шукали по всьому селу і зупиняли за селом усіх, а на трасі - весь транспорт, шукали вас.

Тоді нам стало зрозуміло, чому ми так довго стояли в тій річці: таким чином Бог нас зберіг від рук міліції. Слава Богу!

У МОСКВІ

Пригадую, в 1979 році мені довелося бути і в Москві, в центральному баптистському служінні, що на Маловузівській вулиці. Я там три рази свідчила про своє зцілення. У тій церкві близько 7 тис. людей, тому вони розподілені на три потоки, тричі збираються в один день, але в різні години. Через це я тричі свідчила, але не в один день, а в різні дні. Супроводжувала мене молода сестра із села Могилян Валя Гульчук.

Коли я втретє була в зібранні і якраз говорила, біля мене стояла Валя. Раптом її хтось покликав. Через хвилину вона підійшла до мене й схвильовано каже:

- Женю, закінчуй і втікаймо, мені щойно повідомили, що через хвилину сюди прибуде наряд міліції й тебе заберуть звідси.

Я ж не могла відразу сказати "Амінь", і тому закінчила так:

- Написано в Євангелії, що помоляться над хворим, покладуть руки на нього і він стане здоровим. Так само вчинили й наді мною. І я нині здорова! Тепер ми будемо дякувати Богу!

Усі стали молитися і в цей час я з Валею Гульчук без перешкод вийшла з місця зібрання через запасний вихід. Нас провела одна сестра. Бог нас зберіг. Він скрізь має Своїх людей. Слава Богу!

Там же, в Москві, до нас підійшла одна жінка, сестра Ася, й запросила нас відвідати її хворого чоловіка. Але в нас було запрошення в місто Саранськ і ми, з твердим наміром одразу виїхати туди, прибули на вокзал. Але Божі плани були інакші. Ми не змогли придбати квитків на поїзд у місто Саранськ, і тоді я зрозуміла, що воля Божа в тому, щоб ми відвідали родину Асі.

Коли ми переступили поріг Асиної оселі, то зрозуміли, що її хворий чоловік невіруючий. Але Божий план був такий, щоби він, почувши моє свідчення, увірував. Він справді розкаявся в своїх гріхах. Під час бесіди Ася зрозуміла, що їй також треба каятися, що вона й зробила. Була щира молитва до Бога. Бог простив це подружжя, а також зцілив Асиного чоловіка - у нього було щось із ногами, не ходив.

Після того, він нам представився, як заступник міністра. Але прізвища його я не пам'ятаю.

Потім ми одразу придбали квитки на Саранськ. Слава Богу за спасіння цієї родини!

"ДАЛЕКА ДОРОГА ПЕРЕД ТОБОЮ! "

Я продовжувала свідчити про себе в різних місцях. КДБ не давав мені спокою і завжди дізнавався, де я була. Врешті ворог задумав здійснити рішучий удар, щоб закрити мої вуста. Але Бог вчасно вивів мене з під цього удару. Це сталося так.

Одного разу ми зібралися на молитву, щоб попросити Божого благословіння на дорогу. Я мала намір відвідати деякі церкви. У цей час Господь Духом Святим каже:

- Ти не поїдеш у цю дорогу, а мусиш полишити своє село, хату, маму і віддалитися. Слухай адресу, куди Я тебе виводжу...

Повернувшись додому, я все розповіла мамі. Ми помолилися, поплакали і я сказала:

- Ще цей тиждень побуду, в неділю піду в зібрання, візьму участь у спомині страждань Господніх, попрощаюся з усіма, а вже потім вирушу в дорогу.

Але на ранок Бог послав до мене пророка, який промовив такі слова :

- Сьогодні ж виходь із свого дому і залиш цю місцевість, тому що ворог душі твоєї задумав знищити тебе, а Я хочу зберегти.

Той пророк ще не пішов, як Бог послав другого. Вони не знали один одного, і через того, другого, було таке ж саме слово.

І ще цей не відійшов, як третій біжить і промовляє:

- Нині виходь звідси, бо ворог наближається до твоєї оселі.

Того ж дня я з печаллю вийшла із свого села й поїхала за 7 тисяч кілометрів, у Середню Азію, в місто Фрунзе, залишивши свою рідну церкву, де вступала в Завіт із Богом, де Бог охрестив мене Духом Святим і оздоровив від такої страшної хвороби. Залишила рідну хату, а в ній - стареньку маму. Я не знала, коли знову побачу її.

Зі мною поїхала ще одна сестра. Тиждень ми перебували в дорозі, і ось о третій годині ночі, постукали у вікно оселі брата Петра Фрізіна - цю адресу вказав нам Бог. У кімнаті одразу ж засвітилося. Ми до дверей. Вони були відчинені... Згодом хазяїн дому розповів:

- Коли ми лягали спати, то сім'я молилася і Бог сказав:

"До вашої хати наближається втікач, і ви прийміть його в ім'я Моє, а Я вас благословлю!"

Незважаючи на те, що в цього брата на той час було дев'ятеро дітей, господар цього дому прийняв мене, як рідну доньку. Я в них прожила два роки. Бог турбувався про нас. Слава Йому!

ПОДОРОЖ В ОМСЬК

Одного разу до мене у Фрунзе з міста Омська прибув брат із проханням, щоб я поїхала з ним в Омськ. Разом із ним прийшов місцевий брат Петро. Я сказала:

- Давайте помолимося. Що скаже на це Бог.

Після молитви брати чекали моєї відповіді.

- Чому ти, Женю, мовчиш?

- Не сказав мені Бог, щоб я їхала.

Тоді брат Петро каже:

- Але ж я про все вже домовився, як же ти не поїдеш?

- Ви - то домовились, а мені Бог не сказав, тому я не можу їхати.

Брат з Омська трохи засмутився, але мовив:

- Добре, нехай в усьому буде воля Божа. Я до нього промовляю:

- Ви, брате, залиште мені адресу. Я буду молитись, якщо Бог дозволить - я приїду.

Від того часу пройшло десь півроку, і я все ж таки поїхала в Омськ, але вже із сестрою.

Брати з Омська були дуже раді моєму приїзду. Вони так організували, що я кожен день була в новому місті: сьогодні в Омську, завтра за 200 км від Омська, післязавтра - ще в іншому місті. Побувала в багатьох церквах. Насамкінець зробили ще одне служіння в Омську, за містом, на околиці.

У просторий будинок, обладнаний спеціально для зібрань, зійшлося багато людей. Розпочалося богослужіння, почала говорити я. І коли я так свідчила, то поглянула у вікно й помітила, що до хати йде міліція. Дивлюся на братів, а вони також побачили міліціонерів. Що робити? Усі впали на коліна й почали гаряче молитися. Я кажу:

- Господи, якщо настав час, що Ти віддаєш мене в їхні руки, то нехай буде воля Твоя. А Ти, Боже, дай мені сили, щоб залишитися Тобі вірною...

Коли розпочалася молитва, троє молодих чоловіків-учителів, що вперше прийшли в зібрання, вискочили з хати, але їм нікуди було втікати, то вони забігли в хлів і присіли за коровою, що там стояла.

А ми продовжували одностайно голосно молитися. Скінчилася молитва, все спокійно, міліціонери в приміщення не зайшли. Раптом відчиняються двері й заходять ті вчителі та до братів:

- Що нам робити, ми хочемо бути разом із вами? Хочемо вашому Богові служити!

- Що з вами трапилося? Розкажіть.

І вони розповіли:

- Ми побачили міліцію й дуже злякалися, бо нас із роботи виженуть, тому ми втекли звідси, а як не було куди дітися, то ми заховалися в хліву, за коровою. Ми чули, як ви в хаті кричали, а міліціонери в цей час ходили надворі й розмовляли між собою: "Дивись, нам сказали, що люди зібрались, якась жінка з України приїхала, але й двері замкнені - такий великий замок висить, - і тихо навколо". Вони ще й у вікно позаглядали й кажуть: "Нема нікого!" Але ж ми чуємо, як ви молитеся! Так вони й пішли геть ні з

чим. Тепер ми зрозуміли, що є Бог на цьому місці, і ми хочемо служити такому Богу!..

Закінчився час мого перебування в Омську, на залізничний вокзал нас проводжав той брат, що півроку тому приїжджав за мною у Фрунзе. Ось його розповідь:

- Женю, завжди молися, коли маєш намір кудись поїхати, і слухай, що скаже Бог. Якби ти послухала нас і тоді приїхала, то я не знаю, що було б. Я приїжджаю в Омськ, а в мене повістка на столі. Дружина каже: "Тебе на завтра прокурор викликає". Я вчасно приїхав. Прийшов до прокурора. Він почав ставити різні запитання, але прямо нічого не каже. Я тоді й кажу: "Що ви хочете? Відразу запитуйте!" Тоді він каже: "А що, в наш час Бог щось робить?" - "Так, - кажу, - робить". -"А що ж Він робить? Чудеса робить?" - "Так". -"І що, Бог Женю Поліщук зцілив?" - "Так, зцілив!" - "А ти ж за нею поїхав, то чого ж не привіз?" - "Їй Дух Святий сказав, щоб не їхала".

А прокурор каже: "А ти бачиш, як я все знаю, хоч мені Дух Святий нічого не каже. Дивись, я знаю, що ти їздив за нею. Лише не знав, чому ти її не привіз. Ну, а все ж таки, вона приїде?" - "Я цього не знаю".

Після цієї розмови той брат благословив нас у дорогу і ми, з Божою охороною, благополучно повернулися у Фрунзе. Як Бог чудово береже своїх! Слава Йому!

В ЕСТОНІЇ. ВИПАДОК З НАЧМЕДОМ

Через два роки Господь знову повів мене в інше місто, ще далі, ніж Фрунзе - в Естонію, в місто Нарву. Бог сказав мені:

- Ти мусиш їхати звідси, бо ворог твоєї душі шукає тебе.

У той же день я виїхала, а наступного дня до брата Фрізіна приходили представники влади, розшукували мене.

Як дивно Бог оберігає тих, хто надіється на Нього! Він ніколи не запізнюється, завжди вчасно виводить із небезпеки. Я жила в Нарві понад 5 років в оселі Наталії Минівни Михальчук та її рідної сестри Галі. Дякую цим сестрам за те, що вони надали притулок і Богу дякую за Його безмірну любов і піклування!

Перебуваючи в Естонії, я влаштувалася працювати до лікарні ліфтеркою - завозила тяжко хворих людей у палати, приносила їм їжу тощо. У лікарні я завжди намагалася розповідати хворим і медперсоналу про чудесного Творця. Заступник головного лікаря неодноразово попереджав мене, щоб я не свідчила про Бога. Але

з часом перестав вступати зі мною в дискусії, бо побоювався, що я можу його переконати стати віруючим. Проте настав момент, коли начмед схилив свою голову перед всемогутнім Творцем і сльози покаяння потекли з його очей. Сталося це так.

Я була у відпустці, а коли повернулася, то довідалася від старшої медсестри про те, що начмед лежить тяжко хворий - інфаркт міокарда. Я одразу відвідала його. Після привітання він поглянув на мене й сказав:

- Женю, скажи своєму Богові про мене.

- А ви вірите?

- Вірю, - відповів і запитав: - Коли ти будеш говорити Богові про мене?

- Ось зараз прийду додому й одразу буду молитися...

Я так і зробила, гаряче благала Бога, щоб явив Свою милість цій людині.

Наступного дня я прийшла на своє робоче місце в ліфт, іще не встигла переодягтися, як почула виклик. Відкриваю двері й бачу... начмеда. Я завмерла на місці.

- Женю, чому ти так дивишся? Пропусти мене в ліфт. Ти ж молилася за мене своєму Богові!

Він зайшов у ліфт і каже мені, щоб я подякувала Богові за те, що Він дав йому здоров'я. Я направила ліфт вгору й зупинила між поверхами.

- Ви також повинні подякувати Богу!

- Але я ніколи в житті не молився й навіть не знаю, чи Він є?

- Ви сьогодні здорові й не знаєте, чи Він є? Чи ж можна тепер не вірити?

Начмед погодився. Спочатку молилась я, він повторював за мною, а потім і сам зі сльозами на очах молився Богу. Я також плакала, спостерігаючи те, як у звичайному лікарняному ліфті ще одна освічена людина цього світу смиренно схилилася перед своїм Творцем. Слава Богу!

ВИПАДОК В АЕРОПОРТУ

Багато речей я й досі не можу зрозуміти. Як Бог усе чудово робив! Одного разу, коли мені на п'яти насідали кадебісти, брати терміново привезли мене в аеропорт. Але як мені сісти в літак, щоб не "засвітитися"? Тим паче, на жоден із трьох потрібних рейсів, не було квитків. Касир сказала братам, що, можливо, хтось відмо-

виться летіти і вони тоді зможуть узяти той квиток. Брати цілу ніч ходили до кожного рейсу, але безрезультатно. Уранці вже здавалося, що повна безвихідь - брати не знають, що робити. Але Бог знає! Слава Йому! Ось так ми стояли, змучені через безсонну напружену ніч, стиха розмовляли. Раптом хтось гукнув до нас. Усі ми повернули туди голови.

- Женю, це тебе гукають, - каже один брат. Я запитально показала рукою на себе, а той чоловік кивнув головою: мовляв, швидше йди сюди! Я бігом до нього. А той чоловік, я його не знала й на сьогодні не знаю, каже:

- Де ти так довго ходиш? Ми через тебе літак затримуємо. Мерщій біжи!

Ніхто мене не запитував ні про квиток, ні про паспорт, ніхто нічого не перевіряв. Я прожогом через усі двері - аж до самих літаків. А переді мною аж три літаки. У який же мені сідати? Я озирнулась, а той чоловік мені кричить:

- Що ти озираєшся? Ти ж летиш у Таллін. Дивись: он стюардеса на трапі тебе чекає!

Я бігом до літака, стюардеса не запитала ні про квиток, ні про паспорт, лише невдоволено кинула:

- Що вас так довго нема? Через вас літак затримали. Може бути неприємність. Швидше заходьте, ваше 14-е місце.

Я знайшла 14-е місце, сіла, одразу пристебнулася ременем і нахилилася головою вниз. Молилася й дякувала Богу:

- Господи, мій розум не в силі вмістити все це. Великі й дивні діла Твої, Боже!...

Я в той час не усвідомлювала, як я молилася - голосно чи тихо і скільки часу. Опам'яталася лише тоді, коли стюардеса оголосила:

- Пристебніть ремені, наш літак заходить на посадку - місто Таллін...

Десять років я була особою, яку розшукують "органи". Лише Бог мав силу, щоб зберегти мене й неушкодженою провести через усі випробування, що випали на мою долю. Врешті закінчилися й ці важкі роки переслідування, я мала змогу повернутися на батьківщину.

Після всіх цих випробувань, через 10 років після мого чудесного зцілення, Бог звершив друге чудо в моєму житті, про яке я хочу розповісти далі.

"МАМО, ДЕ ВИ ТАК ДОВГО БУЛИ?"

Я була дівчиною і своєї власної сім'ї не мала й навіть не сподівалася, що це може статися в моєму житті. Але в січні 1988 року я вийшла заміж, увійшла в сім'ю, де після смерті матері лишилися сироти. Я ще не розуміла, що Бог призначив мені стати матір'ю тим сиротам. Я молилася за батька цих дітей:

- Боже, змилуйся над цим братом, дай йому жінку, яка б стала матір'ю його дітям.

Божий план у цьому був, але не такий, про який думала я. Коли ми одного разу молилися, то Бог Духом Святим каже через пророка:

- Дочко Моя, не так буде, як ти кажеш, а так, як воля Моя, тому що Я визначив, що саме ти підеш цією дорогою.

Я скорилася волі Божій.

Коли я вперше зайшла в дім Миколи Косюги, так звали цього брата, мене всі чекали, а малий п'ятирічний Сергійко підійшов першим. Я взяла його на руки, а він так подивився на мене й каже:

- Мамо, де ви так довго були? Я за вами дуже скучив.

У ту хвилину я думала, що не втримаю його на руках: перший раз у своєму житті почула таке звернення до себе - мамо. Моє серце ледь не вирвалося з грудей, а лице залили сльози. Сергійко обтирав мої мокрі щоки й цілував. Він тісно притулився до мене й запитав:

- Мамо, ви мене вже більше ніколи не залишите? Я хочу бути завжди з вами.

Я відповіла:

- Сергійку, я тебе вже ніколи не залишу!

Через тиждень ми побралися з Миколою. Пресвітер, що давав нам настанови, запитав у мене:

- А ти теє плаття, що тобі приготували на похорон, зберегла?

Я подумала й кажу:

- Так, воно пошите точно, як для нареченої.

Тоді пресвітер каже:

- Надінь його, ми всім людям скажемо, що це плаття було приготовлене на випадок смерті - це люди так планували, а Божий план інакший - за 10 років наперед плаття було приготовлене для шлюбу!

Отакий наш всемогутній Бог! Слава Йому! А те, що цей шлюб був дійсно волею Божою, підтвердив і мій чоловік. Він розповідав

Женя Поліщук із своїм чоловіком в радіостудії пастора Івана Зінчика, 1993 рік.

про те, як Бог на молитві відкрив йому, що для нього дружиною маю бути я. Але він, як Гедеон, поставив Господу умову, щоб я при зустрічі з ним, на його пропозицію стати дружиною, відповіла тими словами, які він таємно сказав Богові. І що ж ви думаєте? Так і сталося! Тих слів ніхто не чув - тільки Господь. Тоді Микола з великим страхом перед Богом сказав:

- Господи, слава Тобі, тепер я знаю, що є в тому воля Твоя, щоб ми віднині удвох славили ім'я Твоє!

В АМЕРИЦІ

Пройшло багато років після мого зцілення, закінчилися тяжкі роки переслідування віруючих в Україні, настала свобода для проповіді Євангелії. Це велика милість Божа для нашої України!

У цей час брати й сестри з Америки запросили мою сім'ю в гості - відвідати віруючих і там. Я згадую пророцтво про те, що моя нога буде ступати там, де ніколи не ступала. Але я не думала, що мені доведеться ступати власними ногами по іншому континенту. Я, чоловік і менший син поїхали туди. Ми побували в багатьох церквах. Нам запропонували залишитися в Америці. Ми ще повернулися в Україну, а потім знову, вже остаточно, переїхали на постійне

проживання в США. Представник американського уряду, почувши моє свідчення, спростив процес оформлення еміграційних документів, допоміг нам швидко облаштуватися на постійне місце проживання в Америці. Так ми стали жити на іншому континенті. І в цьому я вбачаю волю Божу!

Нещодавно я отримала вітального листа від колишнього секретаря райкому м. Острога Ольги Михайлівни, в якому, зокрема, вона пише: "Я рада за Вас, що Ви пройшли через такі тяжкі випробування й сьогодні сповнені Духом Святим і у Вас повноцінне життя. Я хочу побажати Вам, щоб у Вас ніколи не було смутку, щоб Ви не жаліли про те, що було, не гадали про те, що буде й берегли те, що є!" Дійсно, це побажання має глибокий зміст.

Нещодавно нас, уже в Америці, відвідав дорогий брат у Христі Іван Дем'янович Зінчик. Моя родина та родина мого чоловіка Миколи сфотографувалися разом із братом Зінчиком.

Три тижні він гостював у моїй оселі. За цей час ми відвідали деякі навколишні церкви. Я згадувала ті факти з мого життя, що не ввійшли в перші два видання книги "Чудо Боже в Україні". Брат Зінчик запропонував мені ще раз ретельно записати мої спогади й

Сестра Женя свідчить про милість Божу в церкві м. Сакраменто (США), де пастором Микола Геліс, 2000 рік.

Родина Жені Поліщук та її чоловіка Миколи разом із Іваном Зінчиком, 1999 рік.

надрукувати третє видання. Ось так з'явилися ці спогади про те чудо, що звершив Бог у моєму житті. Зазначу, ще в 1993 році я разом із чоловіком відвідала й брата Івана в Канаді.

Я дуже вдячна Богові за брата Івана Зінчика - це завдяки його радіопередачам мільйони людей дізналися про те чудо, що Бог звершив у моєму житті.

Я щиро вдячна також Богові за всіх братів і сестер та всіх людей, що зустрічалися в моєму житті і взяли участь у моїй долі.

Слава Богу за Україну! Я завжди молюся за неї, щоб Боже благословення було над нею.

Бажаю всім дітям Божим залишитися вірними своєму Господу, до кінця цієї земної мандрівки кожному вповні виконати призначену волю Божу, а тим, хто ще не пізнав Бога, бажаю, не гаючи часу, сьогодні схилитися перед Творцем в ім'я Спасителя Ісуса Христа, покаятися й прийняти вірою спасіння й дар життя вічного. Амінь.

РОЗПОВІДІ СВІДКІВ

РОЗДІЛ IV

МИ БАЧИЛИ ЧУДО НА ВЛАСНІ ОЧІ

МИКОЛА ГЕЛІС -
БРАТ, ЧЕРЕЗ ЯКОГО БУЛО ПРОРОЦТВО, ЩО ЖЕНЯ НЕ ПОМРЕ

Це було восени 1976 року. Я, разом із моїм братом у Христі Костянтином Бойком і ще з двома братами по натхненню Духа Святого поїхали в м. Рівне на богослужіння християн-п'ятидесятників. До 1971 року я був затятий баптист і не вірив у те, що Бог хрестить Духом Святим із ознакою інших мов аж доти, доки особисто це не пережив на одній із молитов у місті Пінську (Бєларусь). Мені було так добре, що не хотів підніматися з колін, я пережив величезну любов до Бога й благав Його, щоб те, що я пережив на цій молитві, назавжди залишилося зі мною.

Після богослужіння в Рівненській церкві, я дізнався, що в селі Бухарів є дуже хвора сестра. У мене з'явилося надзвичайно сильне бажання відвідати її. Ми вирушили на автомобілі в те село. І хоч нас було п'ятеро, а автомобіль був "Запорожець" - ми швидко дісталися в Бухарів. Зайшли на подвір'я до тієї сестри й не наважувалися зайти в хату. Стали молитися, сповнилися Духа Святого й лише тоді зайшли.

Як побачили хвору, то мовби закам'яніли. Не могли вимовити жодного слова. Нам сказали, що тут паралізована сестра, але це було щось таке, що й на людину не було схоже. Підійшла старенька мати Жені й заговорила до нас, а потім почала плакати й молитися. Ми також упали на коліна й почали сильно благати лице Боже:

- Господи, ми нічого не розуміємо, Господи, дай нам відповідь...

Тієї миті Дух Святий наповнив моє серце й уста, і я звернувся до хворої:

- Так говорить Дух Святий: донько моя, ти збираєшся до переходу, але не буде так, як ти думаєш. Я, Твій Господь, явлю славу над тобою, багато людей буде бігти на це місце і ти побачиш, як люди будуть бігти сюди. Ти не відійдеш, доки не побачиш славу Мою.

Коли ми відкрили очі, то побачили, як Женя плаче й повторює:

- Невже це буде?..

Того вечора ми ще багато роздумували про Боже Слово, потішали стареньку маму. Я дивився на скорчену Женю й не міг зрозуміти, яким чином Бог виявить Свою славу? Я навіть не міг тоді припустити думку, що таке скорчене тіло може бути вмить оздоровлене...

Ще пригадую, коли ми вже збиралися від'їжджати звідти й зайшли на кухню, то почули чудовий спів, що линув із тієї кімнати, де була Женя. Ми не розуміли, хто ж це співає? Коли дізналися, що це так співає й славить Бога хвора Женя, то нам стало соромно за те, що ми здорові, але так не славимо Творця, як вона.

Відтоді проминуло більше, ніж півтора року. Улітку 1978 року до нас у місто Пінськ прилетіла звістка: Бог зцілив Женю із села Бухарів! "Чи це правда? - думали ми, - можливо, це вигадка?"

Через деякий час до нас доходять новини про те, що Женя вже в багатьох місцях свідчить про своє чудесне зцілення.

І ось, в один із зимових днів 1978 року я був на робочому місці в пожежній частині від нашого заводу в селі Крайновичах. Я працював водієм пожежного автомобіля. Раптом чую, що до мене хтось приїхав і прохає, щоб я вийшов надвір. Я вийшов і побачив жінку, одягнену в зимове пальто. Раптом вона заговорила:

- Пізнаєш мене, брате Колю?

Я відразу не міг вимовити й слова. Жінка не витримала й закричала:

- Я Женя!..

Я не міг у це повірити, але згодом отямився й переконався, що це та сама Женя, котру ми колись відвідали. Ні не та, вже інша — оздоровлена Богом! Мене наповнила така радість, що я без стуку увірвався до кабінету свого начальника, а він був затятим атеїстом, і кажу:

- Сергію Івановичу, ідіть подивіться, на вулиці стоїть дівчина, котру Бог зцілив!

Він вийшов подивитися, зібралися також усі робітники пожежної

Микола Геліс з дружиною Марією.

частини. А Женя одразу з великою відвагою почала свідчити про те, як її оздоровив Бог. Після цього свідчення, я знову прийшов до начальника з проханням, щоб він мене відпустив на тиждень з роботи. На його запитання, навіщо це мені, я відкрито сказав йому, що хочу разом із Женею поїхати по селах нашого району, щоб вона засвідчила й там про своє зцілення. Він довго дивився на мене, а потім сказав:

- Відпускаю, тільки нікому не кажи, що це я тобі дозволив.

О, слава Богу! Ми відвідали багато різних населених пунктів, навіть глибокий сніг не став нам перешкодою. Бог допомагав нам і в дорозі.

Як нас приймали й реагували на прибуття Жені, розповім на прикладі села Прикладники. Приїхали ми туди, зайшли в хату до віруючих. Вони запитують:

- Як ви доїхали до нас у таку хуртовину?

Ми навіть не відповідали на це, а лише промовили:

- Ми привезли Женю, яку Бог зцілив.

Відразу велика радість охопила присутніх і вони побігли по селу з цією звісткою. Через декілька хвилин хата була вже повна людей. Один 90-літній дідусь, як почув, що приїхала Женя, то майже роздягненим прибіг у дім, де вона була. Він заскочив до кімнати й закричав:

- Де Женя?!

- Ось я! - сказала Женя й вийшла наперед. Він упав біля неї на коліна й одразу почав молитися іншою мовою. Побачивши це, й інші присутні почали дякувати Богу. Потім я дізнався, що цей дідусь тривалий час не міг отримати хрещення Духом Святим із ознакою інших мов, а тут, при зустрічі з Женею, отримав! Слава Господу!

Ще не раз я мав зустрічі із сестрою Женею, навіть бачився з нею в місті Фрунзе, куди я приїжджав у той час, коли там перебувала Женя, переховуючись від влади.

Усі ці зустрічі послужили для мене великою наснагою до ще ревнішого служіння нашому чудовому Господу. Слава

Йому навіки! Амінь.

м. Пінськ, Брестська область.

ДМИТРО БЕРЕЗЮК - БРАТ, ЧЕРЕЗ ЯКОГО ГОСПОДОМ БУЛО ОЗДОРОВЛЕНО ЖЕНЮ ПОЛІЩУК

Я вдячний моєму Ісусові за те, що Він не погребував мною, віднайшов мене й поставив на Своє служіння. Юнаком я ходив до баптистської церкви. Одного разу Господь сказав:

- Сину Мій, я хочу зробити тебе свідком Моєї благодаті. Я дав на це згоду:

- Ісусе, я буду рабом Твоїм. Що скажеш, - буду виконувати, куди пошлеш - піду.

Після цієї зустрічі я одержав Духа Святого з ознакою інших мов і почав ходити вже в інше зібрання. Дух Святий став промовляти до мене й відкривати хвороби, які є в людей. Тоді я запитав у Господа:

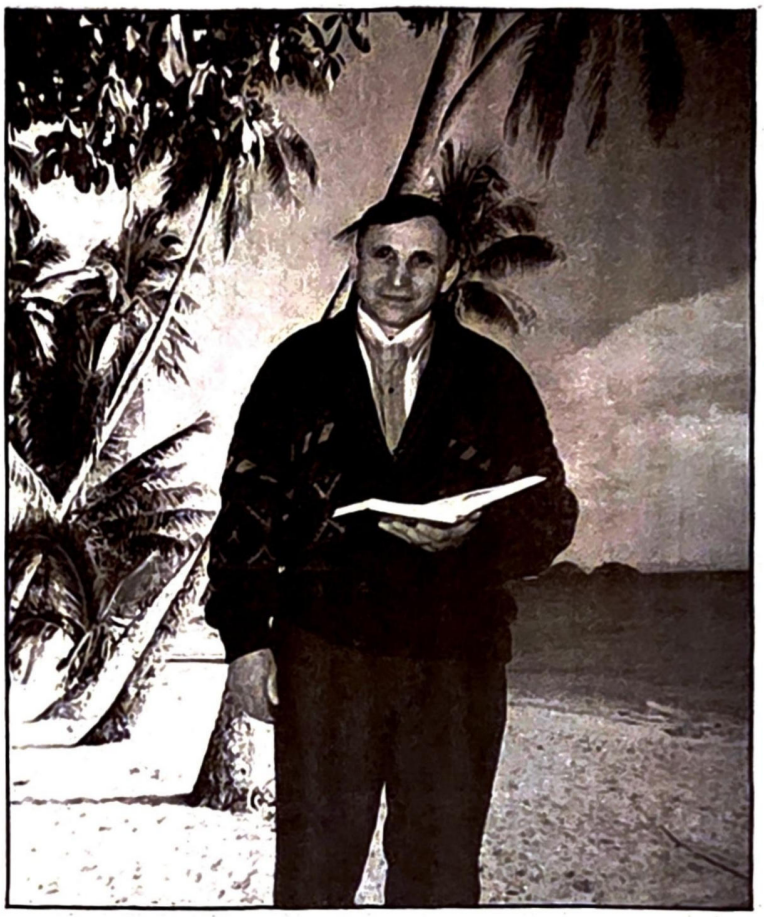
- Ісусе, скажи, що робити далі?

Духом Святим була відповідь:

- Наказуй Іменем Ісуса Христа тим хворобам вийти.

Так я й почав робити. З того часу сотні людей було оздоровлено Господом через мої руки. Бог сказав, що я буду свідком Його слави, і так сталося. Слава Йому! Алілуя!

Одного разу дійшла до мене звістка, що в селі Бухарів є тяжко хвора сестра, скорчена й горбата, маленьким клубочком лежить у постелі. Я домовився з друзями й вирішив її відвідати.

Дмитро Березюк, 1999 рік.

Коли ми зайшли до тієї сестри в хату, я жахнувся. Такої каліки ще за свій вік не бачив. Заніміли наші уста, ми стояли, не в силі зрушити з місця.

Сестра Женя лежала на правому боці клубочком, її усохлі ноги переплелися й притислися до грудей, а на спині був великий горб. Під час цього першого мого відвідання Господь не оздоровив Женю і я не молився за це, бо сестричка хотіла вже, щоб Христос її забрав до Себе.

Дух Святий раніше мені сповістив: коли прийдеш до хворого, то перш за все дізнайся, холодний він чи гарячий. Якщо холодний, то зігрій і тоді молися за його оздоровлення.

Мався на увазі духовний стан хворого. На щастя Женя виявилася дуже гарячою. Слава Господові!

І от у добру пору до мене приїхав родич на своїй машині й каже:

- Митю, машина до твоїх послуг. Я знаю, що в тебе багато викликів, але немає чим їхати. То я повезу тебе, куди скажеш.

Вирішили відвідати сестру Женю Поліщук. Коли ми трохи обдивилися в хаті й розпочали розмову, то Женя нам сказала, що

до неї приїжджали лікарі. Вони сказали, що вже немає їй ніякого лікування, і вона буде так лежати, доки не помре. А вона їм відповіла:

- Мій Господь мене оздоровить. Хоча я тепер дуже хвора, але я вірю.

Я її запитав:

- Ти згодна молитися зараз, щоб Господь тебе оздоровив?

Женя відказала:

- Так!

Тоді я взяв Євангелію й почав читати місце про оздоровлення жінки, що мала кровотечу (Лук. 8:43). Женя промовила:

- Скоріше моліться, Бог мене оздоровить.

Ми схилилися на коліна для молитви. Я стояв на колінах біля самої голови Жені й почув голос Ісуса:

- Наказуй духові немочі облишити її.

Коли я це зробив, то зійшла на мене огненна сила така, що мені думалось: аби хто був сторонній біля мене близько, то живим би не лишився.

Руки мої поклалися на хвору. Дух немочі раптово полишив її тіло. Ліжко, на якому лежала Женя, затріщало й переломилося, кістки теж затріщали, мов сухі гілляки. Це відбулося в одну секунду. Женя злетіла в повітря. У мене думка: "Може впасти і вдаритись". Я підіймаю руки, ловлю її й саджу на край переламаного ліжка.

Переді мною сиділа нормальна, здорова людина - без горба, з рівними ногами. Я прийшов до тями й дав їй ті настанови, що Дух мені звелів.

- Можливо, тебе заберуть до лікарні, то не здумай приймати які б то не було ліки, бо може з тобою трапитися щось недобре.

Потім я глянув довкола й побачив, що одна жінка, яка була присутня на молитві, кудись зникла. Зрозумів, що вона побігла голосити по селу, сповіщати людей про те, що зробив Господь із Женею. Тоді я кажу до свого приятеля-водія:

- Заводь скоренько машину.

Женя побачила, що ми зібралися йти, взяла мене за плече та й питає:

- Хто ви, брати, звідки ви?

Дух Святий наповнив мене й промовив через мої уста:

- Дивись у небо. Це зробив Бог і ти прослав Його. Розкажи про це всім.

Так було сказано Господом, а я кажу до приятеля:

- Зараз у хаті буде повно людей. Дізнається влада, й тоді ти не побачиш більше своєї жінки й дітей, а я - білого світу.

Нагадаю, що це було за часів Радянського Союзу. На великій швидкості ми покинули село Бухарів. Там лишилася Женя. На неї чекало неймовірно складне завдання: виконати Божу волю до кінця.

Хотілося б сказати насамкінець, що моєї заслуги в цій дивовижній події немає ніякої. Я лише свідок Божої слави. Хвала Йому! Алілуя! Я нікого не оздоровив і не оздоровляю. Оздоровляє Ісус. Хай буде прославлене ім'я Його навіки!

м. Костопіль, Рівненська область.

АНТОНІНА ШИРКО - СТАРША МЕДСЕСТРА РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ЛІКАРНІ

За багато років своєї роботи доводилося зустрічатися з різними випадками в житті наших хворих. Не однаково доля ставиться до кожної людини: одну щедро обдарує, а від іншої відбігає далеко, кидаючи напризволяще. І тоді лікарі йдуть на допомогу важко хворій, знедоленій людині. Забувши про сон та втому, відчайдушно борються за кожну годину її життя.

Так і наша Женя багато років лежала прикута до ліжка. Коліна вдавилися в підборіддя, волосся на голові випало зовсім. Вона ніколи на нарікала на свою долю, але її палата № 7 була якраз навпроти медичного посту, і я часто чула, як тяжко вона стогнала. Підійдеш до неї - прикинеться, що спить, увімкнеш світло - на щоках сльози блищать. Сядеш біля неї й так, не зімкнувши очей, цілу ніч іпросидиш. Подивиться Женя: "Ідіть, відпочиньте хоч хвилинку". Я не могла від неї відійти. Дуже тяжко було дивитися на чужий біль.

Потім виписали її, якраз на вербну суботу, щоб вона собі вдома там померла.

Поїхала я до неї. Лежить наша Женя в ліжку, як лежала. Старенька мати, бачу, вже вибилася з сил. Хата стоїть не білена. А тут свята. Знайшла я щітку, глину, побілила хату, прибрала у дворі та й поїхала до Рівного. Думала, бачу її востаннє.

І от через три місяці з'являється наша Женя в лікарню на власних

ногах. Я очам своїм не повірила. Невже таке може бути? І волосся на голові виросло, і ходить. Господи, невже це Женя прийшла сама?!

Після того і я повірила Господу Богу. Дяка Йому! Алілуя! Славлю Його, як можу. Амінь.

м. Рівне.

ГАННА НАГІРНА - СЕСТРА, ЩО ПОШИЛА ПЛАТТЯ ЖЕНІ НА ПОХОРОН

Ось тримаю в руках це платтячко і знову ніби гаряча хвиля прокочується по тілу. З того часу, як я з любов'ю, а разом з тим і з невимовним жалем у серці шила його, минуло вже вісімнадцять років...

Я тоді докладала чимало старання, аби плаття те вийшло святковим, красивим, дуже хотіла, щоб дорога моя сестричка Женя, коли ми будемо проводжати її в останню путь, була гарно зодягнена. Так я думала тоді. А що ще могла думати, коли, провідуючи

Ганна Іванівна Нагірна з тим платтям, яке пошила Жені на "весілля".

Женю, бачила: стан її здоров'я стає все гіршим і гіршим. Тіло її худеньке згорнулося в клубочок, а ноги до половини були зовсім холодні. По засохлих жилах кров уже ледве рухалась.

Пам'ятаю той день, коли я закінчила плаття і збиралася нести його до Жені. Розстелила на столі, щоб попрасувати. Заходить до мене сусідка та й запитує: "Кому це ти вінчальне вбрання готуєш?" Я, витираючи сльози, кажу їй: "Коли хочеш побачити цю наречену, то їдь зі мною". Вона ще в Жені ні разу не була.

Приїхали до Жені. Вона лежить на один бочок, скорчена, на обличчі відбиток страждань, посміхається. Коли я вийняла те плаття й розгорнула, то Женя зраділа, мов мала дитина. Так тішилась, так раділа, що вже недовго лишилося й вона буде мати зустріч із Ісусом.

Попросила, щоб плаття те на ній розклали. Я, як могла, покрила той жмутик кісток, а Женя просить: поклич маму, щоб побачила, яка нарядна в неї дочка.

Мама увійшла, глянула, розкинула свої спрацьовані руки, мов птах над пташеням, припала до дочки й заголосила невтішно, а ми разом із нею.

Боляче згадати, але ми тим платтям зробили справжній похорон. Одна лише Женя радіє, співає і втішає нас: "Не сумуйте, сестри, не плачте! Який то буде радісний день, коли Ісус, нарешті, покличе й забере мене до Себе! Не треба сумувати!" То ми так і втішились, дивлячись на неї, на той клубочок, на ту голову, де були колись густі кучеряві коси, а тепер жодної волосинки, на ці залишки від людини, але сповнені такою могутньою силою й любов'ю Божою.

Не раз я витирала вологим рушником ті холодні кісточки, той горбочок межи плечима... Одне коліно було втиснуте в груди... Витирати треба було дуже легенько - ліжком не хитнути, бо все тіло це боліло, мов рана.

Ото ми й готували все, що потрібно було для похорону. Що бачили, про те й думали, те й робили. Але Слово Боже промовляє: "Бо ваші думки - не Мої це думки, а дороги Мої - то не ваші дороги, - говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої - за ваші думки" (Іс. 55:8,9).

Час минав, Женя лежала грудкою, на один бік. Друзі з усіх кінців країни відвідували її. Було їй так важко, що вона годинами не могла вимовити й слова, лежала прикривши очі. Потім знову вступала в

неї небесна життєдайна сила, хвора наша сестричка мило всім посміхалася й починала говорити про Ісуса, про спасіння, про вічне життя... Знову співала свою улюблену пісню: "Моя країно, моя скарбнице, до тебе лину, до тебе йду..."

І ось одного разу приїжджаю до Жені, бачу - вона така схвильована, і каже до нас: "Подивіться на мою голову". Відхиляю я в неї на голові хустину. О, Спасителю! Не вірю своїм очам. На голові одна біля одної густо повибивалися волосинки. Кажу Жені: "Женю, твоя голова зробилася, мов їжачок. Що то має бути?" Вона каже: "Не знаю".

І знову ми провели з нашою любою Женею за молитвами та тихим співом той день до кінця і всю нічку, і думалось мені, що це на землі вже наше останнє побачення. І на думку не спадало, що при наступній зустрічі побачу в цій хаті велике Боже чудо. І що буду я обіймати не те висохле холодне тіло, а нормальне, гаряче, живе, і вона буде обіймати мене вже здоровими руками, і разом будемо стояти на колінах і возносити Ісусу осанну.

Того чудового, сонячного дня прибігає до мене молода сестричка. Схвильована, задихана. "Ви чули про Женю?" Не даю їй договорити: "Що, померла?" А вона так голосно: "Ні, ні! Господь зцілив її!"

Боже любий, як то все описати... До поїзда біжу, до автобуса біжу, аж у грудях пече. Прибігаю - на подвір'ї повно людей, до хати неможливо пробитися. Чую Женин голос, чую молитви хвали. Нарешті я вже в обіймах любої моєї сестри. Женя до мене говорить. Я все ще не можу збагнути нічого. Я її не впізнаю. Я все ще в тому, про що ми думали, говорили. Господи, Дух же Святий давав нам звісточку: "Будеш ходити, по засохлих жилах твоїх пущу кров. До твого дому будуть бігти, як на велике видовище". О, Ісусе! Слава Тобі!

Коли пізно за північ розійшлися, роз'їхалися люди, я знову мила плечі Жені, вже у ванночці. Плечі рівні, шкіра гладенька. Мила тісненько, не боячись поранити. Після цього Женя, на моє прохання, вбралася в те плаття, яке я їй пошила на її останній день. І стоїть Женя переді мною - плаття біле, ледь блакитне - як небо, руки підняті догори, а уста несуть хвалу Господові. О, Боже, Який Ти чудовий!

А я плачу теж разом із нею невимовними слізьми радості й думаю собі: "Господи, може то Ти сон мені такий дав дивовижний?" Але

слава, слава нашому Спасителю, то не сон був, то була прекрасна реальність, то було чудо, яке зробив Господь, аби ми знали, яку Він має силу, яка є Його незбагненна любов. Дяка Йому за все!

Женя вийшла заміж. Вінчалася в цьому вбранні, яке було приготоване їй на похорон. Я й тепер часто буваю в неї, дивлюся, як вона працює на городі, готує на кухні, як поспішає до машини, коли випадає нагода з чоловіком їхати в інші села чи міста, щоб розказати людям про велику славу Господню, і все ще не можу повірити, що це та сама Женя...

Я безмежно вдячна Господові за те, що Він дав мені це велике щастя бути живим свідком Його безмірної слави. Хвала Йому й подяка! Амінь.

***с.* Оженіно, Острозький р-н, Рівненська область.**

ОЛЬГА САВИЧ - КОЛИШНІЙ СЕКРЕТАР РАЙКОМУ

Кожного з нас Бог наділив розумом і добротою, тому при виконанні свого обов'язку перед народом, державою керівник, насамперед, повинен пам'ятати, що спілкується з такими ж людьми, як і сам, лише з тією різницею, що дуже часто перед ним скривджена душа. Цю гіркоту образи можна скрасити лише любов'ю один до одного.

Незважаючи на свою посаду, я намагалася хоч якось скрасити важку долю Жені. Уперше її побачила, коли вона була в безнадійному фізичному стані. Її тіло було настільки скручене, що коліна впиралися в підборіддя, від чого там виникли пролежні. Дивитися на неї було боляче й страшно, але коли я бачила її ясні й розумні очі, в яких світилася жадоба до життя та іскра надії, очі, які дивилися мені прямо в душу, тоді зовсім інакше я почала сприймати Женю. В усіх, хто до неї приходив, мимоволі з'являлася віра. І голос у Жені був не такий, як у хворої, прикутої до ліжка жінки, а зичний голос молодої, впевненої людини.

Хочу підкреслити жадобу Жені до читання Біблії, її бажання все глибше пізнавати життя, всупереч усьому, що їй перешкоджало це робити.

Пам'ятаю випадок, коли Женя перебувала в Острозі, в неврологічному відділенні, і лікар Гребенюк забрав у неї Біблію.

Ольга Савич.

При моєму відвіданні Жені, вона не скаржилася на тяжкий стан здоров'я чи матеріальні нестатки, а поскаржилася мені, що в неї забрали Біблію. Женя, будучи глибоко віруючою людиною, без Біблії жити не могла і в яку б лікарню не потрапляла, у неї обов'язково була Біблія.

У Жені була надзвичайна сила волі й любов до Бога. Мабуть, усе це й посприяло тому, що з нею трапилося таке чудо. Я - стороння людина, яка багато разів зустрічалася з хворою Женею - наголошую: це сталося чудо. Я маю вищу юридичну й медичну освіту, багато читаю, все життя працюю з людьми, але такого чуда, яке сталося з Женею, ні в житті, ні в медичній та юридичній практиці не зустрічала.

У момент зцілення Жені я перебувала на лікуванні в санаторії. Раптом мені зателефонував чоловік і повідомив, що Женя зцілилась. Я, не закінчивши курс лікування, виїхала в Острог і одразу поїхала до Жені. Застала її в хаті одну, вона помаленьку, тримаючись за табуретку, ходила по кімнаті.

Її розповідь про момент зцілення була настільки хвилюючою й зворушливою, що ми обидві плакали, хоч раніше, у важкі хвилини хвороби, я не бачила Жениних сліз.

Потім я ще не раз зустрічалася з Женею. Ці зустрічі для мене були радістю, бо я бачила здорову Женю.

Її зцілення було незрозумілим і невигідним багатьом, оскільки впродовж багатьох років лікарі її списували, твердячи, що вона безнадійно хвора й ніколи не буде ходити. Тому-то в Жені з'явилися нові труднощі й проблеми.

Почалася нова хвиля боротьби Жені за життя, проте для неї зійшло сонечко - її підхопили дружньою сім'єю віруючі й повезли по різних куточках нашої держави та за її межі, як живе свідчення того, що може зробити Бог...

А ще я з приємністю згадую той вечір, коли Женя, вже разом із своїм чоловіком Колею та маленьким хлопчиком, який горнувся до Жені й промовляв "мамо", приїхали до нас.

Вірю, що тисячі людей, довідавшись про цю хвилюючу й незвичайну Женину долю, радіють і жива надія на світле й прекрасне майбуття не залишає їх.

м. Острог, Рівненська область.

* * *

Коли віруючі по церквах почули свідчення Жені Поліщук про таке Боже чудо в її житті, то декотрих із них Дух Святий спонукав написати про це рядки у віршованій формі. Ось один із цих віршів:

БОЖА ЛЮБОВ ІЗ НАМИ!

Ти голосом кволим молитву до Бога
Підносила щиру: "Я вдячна Тобі,
Спасителю любий, бо це ж Твоя воля
Така наді мною в страшній боротьбі.

Дай сили, благаю, все з радістю нести,
Та віру й надію мою Ти зміцни,
Якщо не даси мені вже Ти підвестись,
До вічності дух мій, до Себе візьми".

Були й такі - над тобою сміялись:
"Якщо є твій Бог. То нехай же зцілить,
Щоб ми це побачили й переконались,
Та в зібрання стали з тобою ходить".

Давав тобі Бог і терпіння, і віру,
І друзів хороших, що в горі не раз
За тебе молитву підносили щиру -
Це радість велика для тебе й для нас.

Де люди безсилі, там Бог має силу:
"В Ім'я Ісуса вставай і ходи.
Для тебе ще рано просити могили,
Підводься на ноги, іди і трудись".

І ми тепер свідчення чуєм це всюди,
Бо радості цій нема меж і кінця.
Дивіться, і вірте, і знайте всі люди,
Якого ми доброго маєм Отця!

Від радості в серці аж дух пломеніє,
Що це лиш в євангельській нашій сім'ї
Таке є можливе і кожний радіє,
Що Божа любов таки є на землі!

З М І С Т

ПЕРЕДМОВА 3

Свідчення Жені Поліщук

Розділ І “Лечению не подлежит” 8

Розділ ІІ “Ідіть і дивіться всі!”. 20

Розділ ІІІ Пригоди Жені Поліщук 35
після чудесного зцілення

Розповіді свідків

Розділ ІV “Ми бачили чудо на
власні очі” 56

ПІСЛЯМОВА 70